

jeroen effern

*(you don't really want to know)
infinity is just like anywhere else*

• • •

WAGENAAR VAN CO

- 2023 -

侘 寂

“Zou ik ook maar enig belang hechten aan willekeurig welke woorden die mijn geest zou kunnen dicteren wanneer die woorden bestemd zijn gehoord te worden op een plek waar geen enkele geest toegang toe heeft? Zou ik liever woorden overbrengen waarvan het belang samenhangt met mijn levensomstandigheden dan dat ik de plek bereik - ik heb geen idee in welke vorm, en juist door het vergeten van deze woorden - waar ik absoluut naartoe moet? Wat een geluk, wat een ongehoorde meevaller dat de boodschapper de herinnering aan de boodschap verliest; iets beters kan er niet gebeuren; als hij mijn denkbeeld verwerpt, dan blijft hij het werkelijk trouw, dan heeft hij het werkelijk begrepen en in zijn hart gesloten. Maar hoe zal hij dit denkbeeld, dat hij volledig zal hebben geëlimineerd omdat het van te laag komt, dan overbrengen, hoe zal hij in de stilte de stem laten horen die alleen door stilzwijgen kan worden verwoord? Moet ik dat echt weten?”

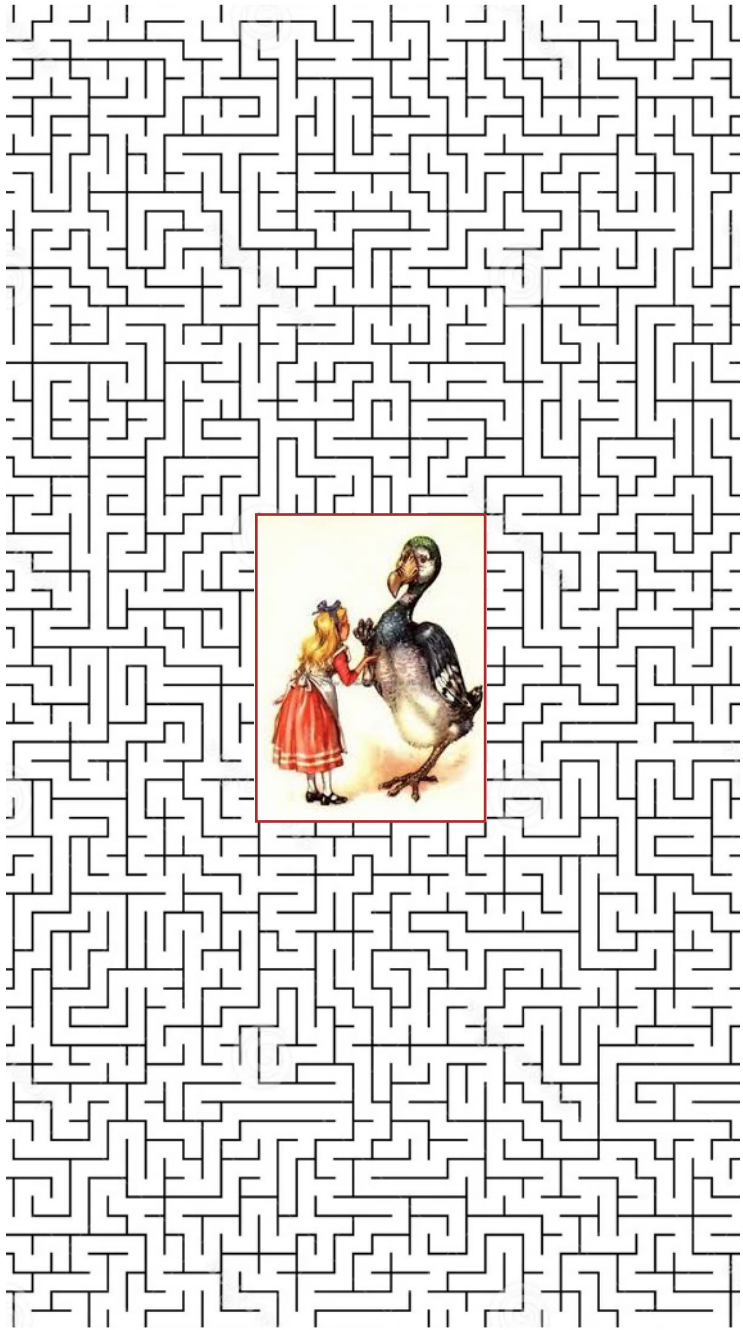
- *Maurice Blanchot* -

“Waarom theologie? Omdat het eerste het eerste moet zijn.”

- *Czesław Miłosz* -

“Een raadsel komt altijd voort uit zijn ontraadseling, en antwoorden - zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven - zijn ouder dan vragen.”

- *Georges Perec* -

CONTEXT

DÉTAIL

ENTROPIE

Over de vrijheid van het verbinden, de vrije associatie binnen de harde kaders (gewoon, de harde kaders) van de oude dogma's (het oude dogma). Vrij om enthousiast te raken met alleen de abstractie als mogelijk gevaar (ketterij) of de ijdelheid van domme macht (ketterij).

Het is iets onverbetelijks. Iets zo tegen beter weten in. Chartres sloop je niet nu god verdwenen is. Of dood. Of onbereikbaar zonder meer. Of misschien nog onverbeterlijker als rouwbetuiging... Nu. Ik zal proberen te citeren wat mij verder helpt (wie weet) wat mij helpt. Hier.

1 maart 2007. I'm still alive.

Of verloren. Of zoek. (Nog onverbeterlijker)

On Kawara (het is een klank, ~~ok~~ ~~laat me~~) laat me zorgt er met uitermate zachte hand voor dat ik ontroerd over mijn eigen er-nog-zijn ~~kan~~ nadenk. Ervaren, niet denken, ervaren, gewoon voelen. Ontroerd. Over het er-nog-zijn. Mystiek. Zo duidelijk in de onmetelijkheid voor de oneindigheid. Want dat is - ook nu - toch maar de dagelijkse realiteit.

Het fysiek oneindige voor het letterlijk oneindige. Ik zie homo erectus over de taiga zwoegen. ~~Grr~~ Grenzeloos en dus behoorlijk hoger overgeleverd aan de elementen, verpletterende sterrenhemel (met alles wat zich daar - nu - in aankondigd) en compleet zinloze bedreigingen. Zo bang. Ok. Gezien in de (zijn) tijd mag het logisch heten. Het duurt niet lang voordat troost en richting an sich niet meer voldoen. Tegelijkertijd ontwikkelen zich de bijgeboorten.

Ik wil dat de mystiek een daad van verzet is. (Tegen wat?) En kwetsbaar... doelbewust kwetsbaar.

Semantisch kan de god niet uit de mystiek worden verwijderd.

een verdwaald kind loopt altijd met de wind mee

de natuur alles in haar totaliteit voorstelt onverschillig zoals wel wordt gezegd en dat is zo in zoverre ze dat niet kan zijn omdat ze alles is in haar aard duidelijk gemaakt door de boekhouder die omdat ze alles is ook dat is onverschillig het behoud van ieder element vaststelt ongeacht waar dat element zich manifesteert in hart boom steen ster of tumor en dat voor haar balans niets kan uitmaken terwijl hem al zoveel ontgaat als hij de zelfgekozen namen van populieren probeert te onthouden en een dertiende-eeuwse incantatie noteert om los te komen van de overtuigingen die hij van kinds af aan als postzegels heeft verzameld in boeken met van die doorzichtige inschuifstroken waar ze uitvielen als hij ze verkeerd om hield die bijeengeraapte elementen die voor hem van zo verschrikkelijk specifiek belang zijn tot op de dag van

glossolalie

Wat is de mystiek zonder god? Haast mystiek. Dat zal toch beter moeten. Of laat het.

Aan en van alle kanten is het van belang de mystiek godloos toepasbaar te maken. Ik weet niet hoe lang al alles dat het 'mystieke' (non-esoterische) vertegenwoordigend plaats lijkt te bieden aan de spaties. Zo treurig. Dat eeuwige gezeik van zoveel kunstenaars. Die er dan helemaal niets van hebben begrepen? Helemaal niets.

Wat impliceert dat ik het wel begrepen zou hebben? Als dat al zo is, waarom word ik in godsnaam zo kwaad van die maar door orerende kunstenaars? Wat heeft kunst met mystiek te maken?

WAANZIN

WAT HEEFT KUNST MET MYSTIEK TE MAKEN?

Comte de Lautréamont

Arthur Rimbaud

Vincent van Gogh

James Joyce

Georges Bataille

Witold Gombrowicz Maurice Blanchot

Donald Crowhurst

Thierry de Cordier

MYSTIEK

Yves Klein

Marcel Duchamp

Marcel Broodthaers

Bas Jan Ader

On Kawara

Tehching Hsieh

Patrick van den Caekenbergh

nog de natuur een volledig verbonden eenheid is
waarin hij als onderscheiden afgescheidenheid de hem omringende
werkelijkheid heeft gevat in precies zoveel structuren als zijn be-
grensde verstand 4 hem toestaat nadat de natuur in hem de extra
hersenhelm had ontwikkeld en het zelfherkennende ik zichzelf
noodzakelijkerwijs los van haar organiseerde losbrak stap stap tada
hier is hij dan voor

Hoe dan los te komen van god met inachtneming van de gegeven fossiele waarde en aanwezigheid van eertijds? Hoe god uit de mystiek te denken zonder de mystiek zelf te vernietigen, te verliezen. En dan niet historisch, juridisch, het is geen tribunaalarbeid. Het is persoonlijk. Zonder afscheid (ik heb nooit een god gekend), zonder de gebruikelijke levensvervullende woede, angst en/of verongelijkheid. Ook zo zonder spreekwoordelijk respect en zinloze -wezenloze-godlastering.

Windows on another world. The other world. En, die wereld is kunstmatig, geschapen door al die kunstenaars die ik in de wereld heb kunnen, willen (moeten) toelaten. Een wereld die in ultimo ook alleen maar mijn wereld kan zijn. The other world; mijn konijnenhol, mijn Nieuw Babylon, mijn ever changing maar toch steeds minder uit focus schuivende andere wereld die op een of andere manier vastgelegd moet worden. Ik wil toch zo ontzettend graag kunst maken...

Waarom vastleggen?

Waarom moet? Dat kan alleen maar in de daad verklaard worden. Vandaar... Geen angst voor ketterij. Wel voor volledige irrelevantie. Geheel zinloos mag het zijn, hoewel de belofte van de mystiek juist is dat idee volwaardig onder ogen te komen zonder dat dat het werk lam legt. De zin heeft geen grip op de verschijning van iets. Ervan. Zal geen grip mogen hebben. Mits de verschijning aan nog wat eigenschappen voldoet - (???)

Welke eigenschappen?

Het kan niet zo zijn dat ~~het op~~ uiteindelijk ~~geen enkele~~ alle verschijningen boven de zin verheven zullen zijn. Hoewel dat klinkt als de uitspraak van een persoon die de zinloosheid zinnig duidt.

voortgekomen uit alles wat mogelijk is met in hem iets dat alleen bij benadering kan worden geduid altijd groter omdat het groeit voor zijn begrijpen uit tot het moment dat de centrale spier het heeft begeven en de eindeloze ruimte met alles dat zich kon kan en zou kunnen uitdrukken verdwijnt opdat die elementen die de zijne waren terugval- len tot het geheel waar ze altijd al toe behoorden maar niet voordat hij zich bij elke knal voor z'n kop bewuster probeert te worden van de totale overvloed die hem met elke pleister weer ontsnapt hemzelf tegen beter weten in meer herkenkend in wat hem wordt aangedaan dan in wat hij nalaat te zijn in dit

eenzaam

ARTHUR RIMBAUD
MARINUS VAN DER LUBBE
DONALD CROWHURST
BAS JAN ADER
SAMUEL BECKETT
ROMAN SIGNER
DAAN VAN GOLDEN

(JOZEF VAN DEN BERG)

WHY STOP HERE?

(allemaal) DOOD

Bruno Giordano
Marinus van der Lubbe
Jan Palach

i woke up
CHRISTIAN BOLTANSKI

Georges Bataille

BACON | FREUD

bruce nauman (mark rothko)

Te denken, te voelen dat iets onzin is, zinloos. Iets waar je ooit enthousiast aan begonnen bent, dat eerste idee... zo veelbelovend, meer dan dat; zwanger. Van stapeling van belang, evident gewicht, zin. Die eerste schitterende elementen, zo los nog van elkaar op zoek. Dan... het eerste verdwalen, het zoekend koerswijzigen, de flitsen, het aanpassen van beslissingen. Totdat de boel onder het verzamelde gewicht bezwijkt, de donkere materie vervliegt. De magie versus de tijd, de zorg versus de verpaupering. Tijd.

in alles wat het geval is de relaties aangaand met de hem omringende werkelijkheid ontstaan uit verlangen of pech of onoplettendheid dat bewustzijn dat tevergeefs probeert te worden omdat er onder de nieuwe hersenhelm een oude ligt die wetten dient die hem maar niet duidelijk willen worden terwijl ze woekeren in het bovenliggende als wetten zo ontstellend veel ouder dan hij en zo verschrikkelijk veel sterker zijn handelen bepalen tot kortstondige verbijstering onnodig verantwoordelijk maar verantwoordelijk omdat

geen onderdeel meer (kunnen) zijn
 verlies van religie als grond van het zijn
 Ik ben nooit religieus (Chr) onderwezen
 Seculier verbinding zoeken | de weg kwijtraken (ziek, zelfmedelijden)
 mystiek, esoterie, complotten, mindfull lotgenoten

Wat doet het ertoe hoe we zijn waarom we zijn
 wat onze plaats in het universum is en wat de dood

< MAGIE = KIND >
 magisch denken
 infantiel ervaren

HOOP
 beheersing
 veiligheid, comfort
 veilig middenin de kudde

DE SYMBOLISCHE ORDE
 waarin het kleine, zich bewustwordende kind
 wordt binnengeleid; culturele regels, taal,
 lichaamsorde
 we zijn in wezen magisch geschoold
 realiteit vergt kritische arbeid

ONDERDEEL ZIJN
 los van keuzestress,
 vrijheidsstress, regels
 i.p.v. verantwoordelijkheid

KEN UZELVE - gebod | Des wetens End - grens
 UZELVE - gebied

Af- en oelopende schaal van Onmogelijkheid;

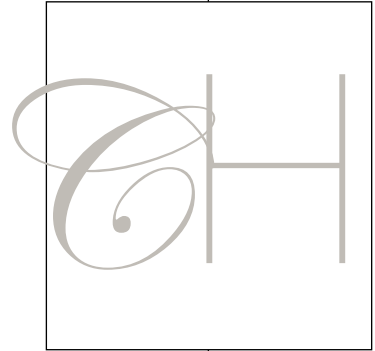
- U (ik)
- de Ander
- de Wereld
- de Natuur

Wat er is, is er omdat het ons opvalt, van waarde is of schijnt. Is dit alles?
 is noodzakelijkerwijs een vraag naar een klein specifiek deeltje werkelijkheid

in de tegenwoordigheid van geest die hem soms wel soms niet laat liegen zwijgen of het ene doen en het andere denken nog los van de vergissing en de aanname en de zo diep doorleefde mening die vol woorden door de anderen wordt begrepen omdat de ander een zo veel eenvoudiger wezen is en net zo'n beeld van hem heeft zoals hij dat van jou heeft in tegenstelling tot jouw vermoeden dat de geest van iedereen precies zo groot is als het uitdijende universum waar het zich in bevindt en zeker wetend dat al het begrijpen bepotelen is omdat het in werkelijkheid geweld doet aan alleen

Kom bij ons, jij, die vanuit je eigen wil wil
Kom bij ons, jij, die hem begrijpt vanuit jouw eigen geest
Kom bij ons, jij, die hem verwarmt bij jouw eigen vuur
Kom bij ons, jij, die hem geneest met jouw eigen kunde
Kom bij ons, jij, die hem voortbrengt vanuit jouw eigen lichaam
Kom kind, naar vader en moeder

Wij vroegen het de aarde
Wij vroegen het de hemel
Wij vroegen het de zee
Wij vroegen het de wind
Wij zochten jou bij alle volkeren
Wij zochten jou bij alle koningen
Wij zochten jou bij alle wijzen
Wij zochten jou in ons eigen hoofd en hart
En wij vonden jou in het ei

Jij hebt voor hem een kostbaar mensenofer gebracht
Hij heeft jouw huid met messen opengehaald
Jij hebt met jouw eigen bloed zijn altaar besprenkeld
Hij heeft vader en moeder verbannen, zodat jij bij hem kan wonen
Jij hebt zijn dag in nacht veranderd
Hij heeft alle goden omvergeworpen, wetten gebroken, het onreine gegeten
Jij hebt zijn zwaard weggegooid en vrouwenkleding aangetrokken
Hij haalde jouw stevige kasteel neer en speelt als een kind in het zand
Jij zag de krijgers en vernietigde zijn wapentuig met een hamer
Hij beplante jouw akker en liet de vruchten verrotten
Jij maakte alles wat groot was klein en maakt al het kleine groot
Hij verruilde jouw verste doelen voor de meest nabije en

als het loslaten van structuren met het krankzinnige risico de grenzen niet te onderkennen in de ruimte die te groot is om zich toe te kunnen verhouden ondanks de bedachte moed in het accepteren van het onvermijdelijke en de felicitaties aan hemzelf die horen bij het eren van tenminste tien geboden.

(Joodse mystiek)

600 v. Chr. Ezechiël (OT) 'verschijning van de Heerlijkheid'

200 v. Chr. Eerste Boek van Henoch

'tocht door het universum tot de Grote Glorie'

mídrasj

Dan; actief zoeken naar God (Talmoed)

± 1100 Ontstaan kabbala [Ein Sof] (Solomon ibn Gabirol)

mondelinge traditie - contemplatie, verborgen

Ayin (niets) - Ein Sof (oneindigheid) - Ohr Ein Sof (oneindig licht)

TZIMTZUM

± 1290 Mozes de Leon > de Zohar

Alles in de Thora staat voor/ is een

verwijzing naar (het innerlijk bestaan) van God

Aspecten van God - Sefirot

*De 10 sferen van de Sefirot zijn de emanaties
van het innerlijke van de Ein Sof (onkenbaar)*

16e eeuw - Izak Loeria (Isaac Luria)

LICHT - Ein Sof trekt samen, maakt ruimte voor de schepping

(Schepper) Goddelijke vonken vast in materie, komen los

door de gebeden... Alle vonken terug? Messias verschijnt

DUISTER - de Andere Zijde > het rijk van het kwaad, door God
geschapen om redenen die alleen Hij kent)

THORA - 5 boeken van Mozes (OT) 13e eeuw v. Chr.

schrift | mondeling; de levende wet > TALMOED (de discussies, wet,
ethiek, filosofie...)

2e eeuw na Chr. 1e verzameling > MISJNA

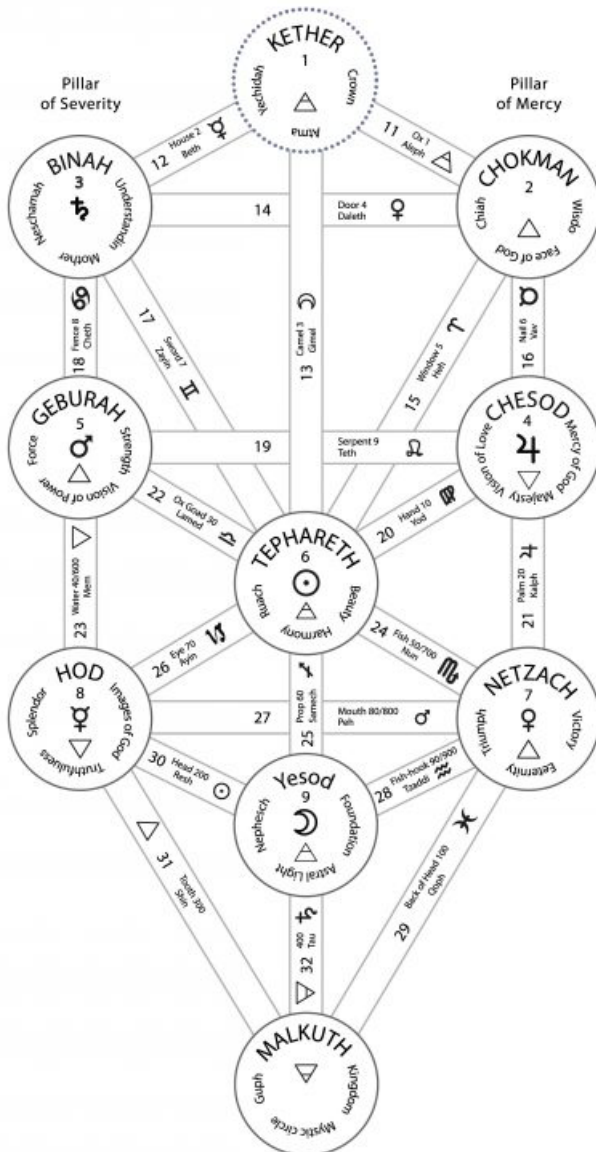
Commentaar Misjna > GEMARA

OPNAME EEN

IMAGE

AIN
AIN SOPH
AIN SOPH AUR

wordt deze dag de vorige als hij voor middernacht in slaap valt. Laten we aannemen dat hij dat gisteravond deed, dan werd het ergens in een droom vandaag. Altijd zijn het er meer maar meestal herinneren we ze als een geheel, één van de oorzaken van de vervreemding die we gewoon zijn in de droom. Toch lijkt hij er zeker van te zijn dat het vannacht duidelijk twee verschillende dromen zijn geweest. Misschien drie. Eerst bevindt hij zich in de buurt van een benzinstation in het gezelschap van mensen die hij kent - hij voelt, hij weet dat hij ze kent, al kan hij niet zeggen wie het zijn - en mensen die hij zeker niet kent. Het is avond en de sfeer is goed, ondanks het toch op papier wat desolate decor. Er wordt geanimeerd gesproken, gelachen, gezongen zelfs en ze gebruiken dat wat in het winkeltje van het benzine- station te koop is. Hij realiseert zich dat het 't benzinstation is dat in het westelijk havengebied ligt, maar dat maakt niet dat de mensen opeens zijn geïdentificeerd. In de volgende droom lijkt het tankstation verder weg, gevoelsmatig nog in zicht (als het ware). Hij is weer niet alleen maar met een iets kleiner clubje, even geanimeerd als in de eerdere droom. Dan wordt er een rugzak van een kind door andere kinderen over een hek gegooid, zodat het kind er niet meer bij kan. Er is verdriet en consternatie, er zijn protesten van zijn clubje richting het groepje kinderen. Een van hen, een opmerkelijk klein maar alleszins volwassen kind, loopt doelbewust voor zijn voeten. Als hij hem probeert te bewegen opzij te gaan wordt hij door een van de andere kinderen uit het groepje bedreigt met een klein mes. Hij overmeestert hem zoals je een kind overmeestert, legt

Is er een god nodig als je hem nooit gekend hebt? Kun je (een) god kennen -aanvaarden- als je hem nooit gekend hebt?

De wil tot iets groters te behoren --- is dat een verklaring, een verantwoording voor jouw bestaan in dit universum? Is alleen zijn zinloos? De betekenis van gras, van het lijden --- Is alles geoorloofd om tegen Chaos in stelling te brengen? Is Chaos de ontkenning van iets? Is het de noodzakelijke hang naar vergeving voor het kwaad dat onvermijdelijk blijft? Als kinderen, god de vader. Absolutie. Dan dat wat binnenvalt; het Noodlot. Dat kan alleen aangegaan worden in een magische kosmos van oorzaak en gevolg? Als contragewicht van onze weekheid? (Zonder god houdt de managementguru ons voor dat we sterk moeten zijn, discipline moeten hebben. Onderricht. 10 geboden.) Wij zijn (zo) (zwak).

*Hoogmoed in een hutje van woorden... zijn we al begonnen?
De zon moet nog en de lichtjaren, de kern van de kern
van de kern en de verbanden over alle open pogingen die
ons zo oer, net voor de instincten maken. En het enige
boven mij moet dan maar verklaren waarom het tot mij
gekomen is.*

*Wij zijn net begonnen
Wij eisen een verklaring*

*Verkeerd begin
van een bekend einde*

hem op de grond en houdt het mes, in wisselend licht nu, vlak voor het linkeroog van het kind. De omgeving is verdwenen, in zoverre dat er geen andere bebouwing dan de bestrating achter het hoofd van het kind achterblijft. In dat steeds verschietende licht zwijgt al het andere. Hij vertelt het kind dat het altijd anderen zal blijven lastigvallen (donker). Dat zijn vervelende arrogantie zal blijven groeien bij elke afwijzing die hij zo zeker zal gaan ervaren (wit). Dat hij crimineel zal worden omdat hem geen andere weg te gaan lijkt (rood), dat hij zich te goed zal doen aan verdovende middelen om de leegte tegen te gaan (groen). Dat hij jong nieuwe kinderen zal maken (blauw) die hij niet zal kunnen zien opgroeien vanwege zijn onvermijdelijke detentie (donker), alwaar hij nog woedender uit zal komen (blauw). Het is te hopen dat hij de veertig haalt, opdat hij iets van spijt kan ervaren (groen), om jongeren die zijn zoals hij was een perspectief te bieden. Hij vraagt zich hardop af of het allemaal de moeite waard zal zijn (rood), lijkt de vraag een seconde of wat in een allesoverheersende stilte te overdenken (donker), duwt dan het mes tot het heft in het hoofd van het kind (rood) en schrikt (donker) wakker.

Christelijke kabbala | Cabala (666)

Ontstaat tijdens de 'vroege Renaissance' (14e eeuw)
Christelijke geleerden komen in contact met joodse mystieke teksten (**vertaald...**); mix contact joods/christelijke mystiek.

verloren vertrouwen in de vertaling

- Pico della Mirandola (1463-1494)

Ontdekt kabbala, *Corpus Hermeticum*, mixt met Plato, Aristoteles

- Johannes Reuchlin (1455-1522)

Leert Hebreeuws, schrijft *Arte Caballistica* (1517)

- Balthasar Walther (1538-1630)

'Leraar' kabbala, mystiek van Jakob Böhme (1575-1624)

- Athanasius Kircher (1602-1680) **OMNIA IN OMNIBUS**

Jezuiet, IN UNO OMNIA (stapelt alles op alles) *clown*

- Johan Kemper (1670-1716)

(waarschijnlijk) Leraar Swedenborg. 'Zohar intro drievuldigheid'

~~xxxxxxxx~~

orfisme

onherstelbaar verloren

Alle post (Wat denk je hiermee te bereiken?) verdween -vaak ongeopend- in een mooie, mahoniehouten kist die hij op gezette tijden oppoetste. (Hij neemt zijn clownsneus af en biedt zijn welgemeende excuses aan.)

OPNAME TWEE

IMAGE

SHEM HAMEPHORASH

- 4 (JHWH) tetragram, Maimonides, 12e eeuw
- 12 (---) TALMOED (komt niet voor in kabbala)
- 22 (Anaktam Postam Paspasim Dionism)
13e eeuw [Sefer Raziel HaMalakh; grimoir, kabbala]
> Raziël gaf dit aan Adam
- 42 (---) Hai Gaon, 10e eeuw

● Kabbala (Sefer RH)

- 72 namen, 3 letters (boustrofedon, links-rechts v.v.)
(72 inferieure engelen > Abulafia)
(Jacob's ladder heeft 72 sporten)
- Liber Semiphoras --- Sefer ha-Razim (Salomo)
> Raziël aan Noach

● Christelijke kabbala

- Reuchlin, 72 engelen (Exodus 14)
De namen zijn van god, gebaseerd op tetragrammaton
15e	16e
Reuclin	> Agrippa > Kircher
- De Occulta Philosophia

● Hermetische kabbala | Goetia *Lemegeton Clavicula Salomonis* [72]

- 72 engelen in het werk Blaise de Vigenère, Thomas Rudd (16e)

Lemegeton Clavicula Salomonis (17e)
Samuel Liddell MacGregor Mathers (1854-1918)
"Hermetic Order of the Golden Dawn"

Aleister Crowley

Je kunt de biologie een wonder noemen, maar alle elementen in ogenschouw genomen zou hij zo een-twee-drie niet weten hoe het anders had gemoeten. Alleen die drijfveren, die treurige vrijpartijen die al die levens mogelijk hebben gemaakt... Hoe hij haar blauwe plekken kan hebben gekust... en hoe zij hem voor even moest vergeven uit naam van het vocht dat zijn geweld wellustig maakte, het zuchten en steunen in plaats van het beledigen, over en weer. Ze hebben kaartjes laten drukken, de schoolreisjes betaald, hun oordeeltjes soms uitgesteld tot na het eten. Hij de ogen en de handen, hij het lichaam van vader, de ogen van moeder. Op zo'n dag dat de schemering al voor het middaguur aanspraak lijkt te maken op iets waar ze zelf part noch deel aan heeft, probeert hij naakt voor de spiegel te staan. Zijn lichaam oogt dan gezond. Lomp, zeker, maar er lijkt hem fysiek nog niets te mankeren. Ademen gaat vanzelf, de warmte bijna altijd tot in de toppen van zijn vingers en tenen, de peristaltiek, horen, zien en schamen, alles werkt zoals het langer dan mensenheugenis heeft gewerkt. Zijn vader's lichaam. Het dag in dag uit voeden en hydrateren van dat lichaam heeft alle processen die hem tot op de dag van vandaag hebben laten leven, zoals tot nu toe gebruikelijk ondersteunt en altijd (altijd) heeft hij eerst naar links en dan naar rechts gekeken.

VERLIES

blijkbaar is er iets dat wil **ik ben een kind**

ik geloof niet in (een) god (of meerdere)

ik heb nog nooit een aanwezigheid gevoeld

ANGST

die niet verklaard kon worden

ik heb nog nooit een geest gezien

SCHOONHEID

ik heb nog nooit een ontmoeting gevoeld

ik geloof dat ik geen paranormale ervaring heb

TE STERVEN

meegemaakt

ik ben nog nooit 's nachts op een kerkhof geweest

HET SUBLIEME

ik heb nog nooit een voorspellende droom gehad

ZIEKTE

Hoe welwillend je bent, hoe mild en gelukkig in de roes, hoeveel eisen je stelt, hoe overmurwbaar je bent als het op raakt en hoe je zonder een notie van herinnering warm kunt lopen voor weer een volgende investering, altijd de eerste, altijd de eerste. Altijd het meest noodzakelijke, telkens weer. Te streven, te fietsen in de gracht, touw en gloeilamp. Het is elke keer weer zo volledig waar.

WAANZIN

onderzoek naar het mysterie kan niet anders zijn dan het oefenen van voelen

RELIGIE

ik heb nog nooit een geest opgeroepen

nooit een sceance bijgewoond

VERDRIET

**als kind keek ik 's avonds uit het raam op zoek,
hopend op een UFO**

'de mens, een vreemde voor zichzelf, ziet de mens niet'

de docta ignorantia

Vader was niet gek. Er zal ooit een diagnose zijn gesteld, meerdere ongetwijfeld, de witte jassen hadden er tenslotte allemaal zo hard voor gestudeerd; de goede moed en frisse wil in de collegebanken, de hybris van de woekerende geest waarin alles ongeacht eventuele gevolgen toch een naam moest krijgen, tot - uiteindelijk toch - de overgave in het stolsel van het emeritaat. Schizofreen, evident. Nee, bi-polair. Een verwaarloosde depressie. Capgras. De vader heeft veel mensen pijn gedaan, zeker, zijn vrouw en jou in het bijzonder, hem nog het minst. Misschien dat dat het is... hij droomt niet eens over hem. Alleen tussen jou en hem - en elke keer weer met een vreemde, toch verrassende weerzin - komt hij nog in hem op. Dat leven is zo gelopen, ook omdat het de familie zo geweldig paste. En waarom ook niet? Maar noem het dan straf, geen krankzinnigheid. Want de vader heeft zijn straf gekregen, iets waarvan hij moet onderkennen dat het hem een rotzorg zal zijn. Maar goed, zonder hem en zonder jou staat het hier toch maar weer zomaar. En niet per ongeluk, hij zal geen toeval claimen. Hij ervaart het als een gevolg van iets anders, iets waarvan aanneemt dat hij geen notie heeft, maar dat hij daarom niet minder koestert. Hij is niet op zoek naar een oorzaak, hij verbaast zich hoogstens en geniet daarvan. Over zijn geknoei en de ongemakkelijkheid en het voorrecht van dat gebrek aan besef dat hem tot zo'n zeikerd heeft gemaakt.

Het onuitsprekelijke en de noodzaak tot... communiceren?
De wijze zwijgt. Ik ben niet wijs. Ik weet zelfs niet waarom ik
moet spreken...

Metafoor

Allegorie

Iets is of is niet. Als het is, is het. Als het iets anders is, dan is
het iets anders. Als het er niet is, dan was het, wordt het of is
het nooit geweest.

Het licht. Tegenover de duisternis. Dat wat volledig is, verlicht.
Tegenover dat wat er niet is, nooit geweest is, niet kan zijn, niet
zal zijn, dat wat wellicht ooit zal verschijnen. Tevoorschijnen,
uit de duisternis treden. (Dat wat dus altijd onzichtbaar was,
maar was) Het wellicht is de duisternis. Te spreken is tasten in
de duisternis. Zwijgen is het weldadig ondergaan van wel of
geen uitzicht.

De mystiek beweegt zich in de sacrale ruimte. Het maakt de
mystiek zelf niet sacraal, alhoewel het sacrale ook sacraal verklaard
wordt. Het is dat niet vanwege een goddelijke oorsprong, ~~er is
niet zoveel goddelijke oorsprong als het er niet is~~ Verhalen. De
dwang te ordenen (al is het door en langs 72 verzonnen engelen),
te scheppen, te doen ontstaan, het licht laten zien, het onttrekken
aan de duisternis. Eerst was er niets. Toen was er iets. Het heeft geen
oordeel nodig, ook niet om mystiek te worden...

Hij kent zichzelf beter dan dat hij de vader kent. Misschien zou hij onder ogen moeten zien dat de vader tenminste een mysterie voor hem is, een mysterie waarvan hij dan noodzakelijkerwijs een afgeleide moet zijn. Toen de vader uit zijn leven verdween was de zoon - volgens de moeder tenminste - nog tot niets in staat, veel te jong voor een eigen interpretatie van de werkelijkheid, nog zo dicht bij die eerste indrukken van dat eigene alleen. Ook van een eventueel afscheid weet hij niets. Jou heeft hij er nooit over gehoord en vragen, vragen hadden wat hem betreft geen enkele zin. Appels en bomen. Maar als de vrucht als zaad het mogelijke tot herinnering maakt, moeten er toch vermoedens ontstaan. Als hij daar probeert van uit te gaan, en als hij daarbij de verhalen die de moeder hen onophoudelijk influisterde naast zich neerlegt, dan zou hij - indien hij zulks begeerde - zijn vader wellicht wat beter kunnen leren kennen aan de hand van een eerste analyse van de woede en de angst die hem vandaag de dag parten kunnen spelen. En dan? Als hij nu toch gewoon aardig probeert te zijn en met aandacht dat ene doet dat iets voor hem betekent, dan zou dat toch genoeg moeten zijn? Die woede ontstaat allicht uit een overschatting van zichzelf. En die angst... waar dat 'm in zit... Aardiger zijn betekent vooral dat de schuldvraag oplost in iets dat niet verder gaat dan hemzelf. Geloof hij. In spiritus steeds vaker tegenwoordig. Hij is alleen nu. Hij is vrij en net wakker. Nou, kijk eens aan.

zelfkennis - Alkennis (de geest, bewust van zichzelf, keert terug tot zijn oorsprong)

DE CODEX JUNG

Onderdeel Nag Hammadi (gevonden in 1945)
bevat 'Evangelie der Waarheid' (Valentinus)

Gnothi Seauton

De religie regelt een verhaal dat ons bestaan verklaart en van context en richting voorziet. Geïnspireerden onder de besten verfijnen de stelsels, ieder op eigen manier. Zij vormen de voedingsbodem voor theateraler aangelegden die het leger van occultisten vormen. Artistiekelingen, die de stelsels optuigen als wagens in een corso. Gevaarlijker, demonischer. Het kwade krijgt zijn welverdiende stek wat donkerder uitgelicht, maar nog steeds stelsels, verhalen, verzinsels die uit een werkelijke diepte komen, maar moeten verklaren (*)

Valentinus, 2e eeuw; 3 soorten mensen; **M**ateriële, **P**sychische, **S**pirituele (hylici, psychici, gnostici). Materiëlen vergaan. Psychici zullen deels verlost raken. Gnostici keren terug tot het goddelijke. [Pleroma] Ook; stoffelijke wereld; onvolmaakt, kwaad. Psychische wereld; van de demiurg, de scheppende god. Pneumatische wereld; de goddelijke wereld; volmaakt, het allereerste Al. Sleutel is; bewustwording. Tegenstellingen zijn schijnstegegensstellingen zolang we nog niet in het bewustzijn gekomen zijn van de eenheid van alles.

Het lijden is intrinsiek onderdeel van het zijn. Geen zonde of (schuld-)opgelegde straf

"Ik zie in de Geest dat alles samenhangt. Dat het vlees (**m**) hangt aan de ziel (**p**) en de ziel afhangt van de geest (**s**). En ik zie uit de diepte (GOD) vruchten voortkomen uit de schoot van de stilte het kind (de Christus) geboren worden.

a
l
l
e
s

x

j
i
j

=

a
l
l
e
s

Ook de pogingen zijn dromen te reconstrueren beginnen meer en meer op denken te lijken. Ouder wordend staan vage beelden naast, over of achter helder omlinjende scènes, onder brede stroken atmosfeer (o Poëzie)... het lijkt een opeenstapeling waar losse elementen onder ferme druk verdwijnen of in andere gebeurtenissen en herinneringen worden geperst. Hij weet dat hij vanalles vergeet, dat hij allerlei veranderingen moet accepteren en verontschuldigen moet aanwenden die vreemd voelen omdat iets hem zegt dat ze niet waar zijn. Hij weet ook dat hij zich vergist, denkt te vergissen en dat hij te voetstoots aanneemt wat zonder twijfel niet kan bestaan, om zich tenslotte altijd weer te laten leiden door zoiets als honger of de aandrang om te pissen. (Kinderen bij een benzinstation?) Tijdens dat plassen - het moet de geur zijn - denkt hij aan oom Ludo die hem van een eenzaamheid redt waar hij zo'n behoefte aan dacht te hebben en waar hij, vol minachting voor alle trucs die de omringende wereld tot haar beschikking heeft om 'm vast te houden in de traag cirkelende mensenkring, meester over dacht te zijn. Hij drinkt waarschijnlijk te weinig. Hij is een zwak mens dat moeite heeft zichzelf vierentwintig uur lang bezig te houden in dit onuitputtelijk bestaan. Daarom is de ander, hoe schaars in dit verband het ook mag zijn, een afgrond waaruit moed te winnen is, een val waarin hij zich voor enkele momenten kan verliezen en die hem een blik gunt op zoiets als ontsnappen, hoe groot de wond ook wordt. Hij is een zwak mens, maar een mens desalniettemin en ook het onbenutte hoopt zich op.

“de geestelijke mens kenne zichzelf en ziet in dat hij onsterfelijk is en dat de oorzaak van de dood Eros is. Dan kent hij het AL.”

De geboorte in het mensenhart. Het einde van iedere illusie.
 Het ontstaan van de gnosis (van Christus, uit 'zijn' handen)
 (tekst van een leerling van Valentinus; de geschiedenis van het heelaal)

STILTE ♀ ♂ DIEPTE

(*) Een deel dan althans. Een ander deel zoekt, vermoed, verbeeld de veelvuldigheid, de onkenbaarheid (niet alleen als kern, waaruit alles ontstaat). Het zijn artistieke producten (fuga's, kathedralen). Begrijpen is hier niet van het eerste belang. En dat het allemaal verzonnen is al helemaal niet...

APOCRYPHON

Mystiek = mix, assimilatie, enting van oude joodse teksten op Oosterse bronnen, Griekse filosofie en uiteindelijk christelijke inmenging, variaties op (eeuwige) thema's

Op een dag kocht hij eens, op een van mensenrumoer en stadstank doortrokken tocht, karton en inkt. Alles om thuis de voorwaarden te scheppen de geestdrift van een vorige avond waar te maken. Hij zou portretjes van jou, alsmäär jou, alleen maar jou penselen. Dit om hem - naar eigen denken, maar dromend natuurlijk - te leren concentreren. Steeds dat gezicht en dat gezicht opnieuw, waarvan hij de ogen kon dromen, of de ogen waarvan hij pas was gaan dromen toen hij ze zich steeds opnieuw voor de geest probeerde te halen. De ogen van de vader... de neus, de wenkbrauwbogen, de oren onder het halflange, steile haar, een pony soms. De volle mond open, misschien dicht, voor het mysterie dat het affe altijd is. Telkens weer en wie weet voor nog hoe lang, als hij niet maanden later in drie gemorste druppels en een gevallen kwast het gezicht van de boekhouder dacht te herkennen. Daarna propte hij de schetsen, de ongebruikte vellen karton, de penselen, de kwasten, de inkt en de overmoedige, onaangebroken tubes verf in drie vuilniszakken en zette dat alles aan de straat.

Omdat al het andere in een reeks luie herhalingen tot poeder was vergaan, was een veel te stellig besluit tot een opzichtig, amechtig naar gewicht strevend verschoningsritueel een misschien bij voorbaat verloren laatste poging tot zelfbehoud. Hij zette die laatste middelen bij de vuilcontainer en vertrok. Alle idealen hadden als laatste idealen zijn religieuze geest verlaten en ook het weer was deze eeuwig laatste dag belabberd. Afval, stof en zomerstormrestanten lagen uitgesmeerd onder een glazen film van oude regen, dacht hij nog. Met in een linnen tasje wijn en een boek - zo wanhopig veel te dik voor een dag - probeerde hij te wandelen, temperde zijn tempo langs auto's en de hoge huizen door de smalle straat tot aan een halte. Toen een tram en een trein tot het stootblok en een bankje op de boulevard waar hij veel weer belangrijk liet worden. Er was wind, er waren wolken, er was zand toen hij de dop van de fles draaide en dronk in afwachting van het volgende en het volgende en het volgende. Maar de tijd mocht gaan, de aarde draaien, het water naderen, het licht afnemen. Hij las de letters op het etiket en was blij dat hij twee flessen had meegebracht, hoewel dezelfde. Het langst mogelijke woord. Op een of andere manier had hij hier geen verdriet meer verwacht. Gek. De eerste ster zal een planeet zijn geweest, boten gingen van schaduw naar licht. Terwijl hij - de voeten droog, de wijn op - een laatste aanstalte voorbij liet gaan had er een lach over het water moeten komen en werd het snel kouder. Aan zee. Ervoor, zoals altijd. Los, zonder onderdeel te zijn, zonder erin op te gaan, zonder overgave, op afstand genoeg om nooit gevaar te lopen, onaangeraakt. Het werd tien over half tien en later en het abstracte zal altijd een spel zijn bij gebrek aan honger.

uit het evangelie volgens Filippus

Licht en duisternis
leven en dood
de rechtsen en de linksen
zijn in bloed verbonden
Zij kunnen niet van elkaar worden losgemaakt
Het is daarom dat noch de goeden goed zijn
noch de slechten slecht
leven alleen maar leven is
en dood alleen maar dood

Daarom zal iedereen ontbonden worden
tot zijn oorsprong in het begin
Doch zij die boven de wereld verheven zijn
kunnen niet ontbonden worden
ze zijn eeuwig
Het is voor iemand niet mogelijk
iets te zien van de dingen
die werkelijk bestaan
tenzij hij eraan gelijk wordt

Zo gaat het niet met de mens in de wereld
hij ziet de zon
zonder een zon te zijn
en hij ziet de hemel
en de aarde
en alle andere dingen
zonder deze dingen te zijn

Zo gaat het wel met de plaats van de waarheid
Je ziet iets van de plaats en je wordt er gelijk aan
Je ziet de geest en je wordt de geest
je ziet Christus en je wordt Christus
Je ziet de Vader en je wordt de Vader

Daarom zie je hier alles en niet jezelf
maar daar zie je jezelf
en wat je ziet
zul je worden

Want ieder die zijn leven wil behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest omwille van Mij en het evangelie, zal het behouden.

OPNAME DRIE

IMAGE

“... dat de oorzaak van de dood Eros is...”

Ik weet niet wat dit betekent, moet daarover nadenken... Erover nadenken begint bij een eerste notie dat wat er staat een doel dient, waar kan zijn, uit een ander ontsproten. Al het werkelijk denken start met een soort vertrouwen (al was het enkel binnenin jou zelf) in de eerste keer dat het voor jou gesteld wordt. Het staat er. En ik probeer erven uit te gaan dat het er niet staat om mijn ernst belachelijk te maken.

Hoe dan ook, ik begrijp het niet, kan hier nu eigenlijk niet verder...

WELWILLENDHEID

HT/CH --- joodse mystiek --- plato --- renaissance
literatuur; romantiek

FAUST (vanaf de 16e eeuw tot Goethe tragisch, verdoemd, wetenschapp. (magie) achterhaald)

MYSTERIUM CONJUNCTIONIS

GOETHE (bekend met Paracelsus, Bruno ---)

FAUST's hulp WAGNER produceert homunculus. Deze maakt vereniging FAUST | HELENA mogelijk.

Enter EUPHORION (het ultimo ---)

COINCIDENTIA OPPOSITORUM (samenvat tegendeel)

Kennis van de wereld = Zelfkennis

POET È S MAUDIT; het goud is onrealiseerbaar!

Aloysius Bertrand, Gaspar; absolute kunst? O misvatting, o waanzin.
Charles Baudelaire; alchemie van de smart, ijzer tot goud, paradijs hel
Arthur Rimbaud. MERDE A LA POÉSIE, Une Saison...

A E I O U --- nee.

Van
religieuze
magie

Naar
symbolische
magie
(kunst)

Dit leven nu, in dit kleine huis, te midden van wederom al het mogelijke, is geen straf. Het is er stil en er is genoeg ruimte om er te doen wat hij doet. En al is het allemaal ooit wel eens groter geweest, de tijd verandert alles en hij past zich aan. Er is een deur om naar binnen te gaan, een kleine ruimte om je te wassen, één om eten klaar te maken, één om te slapen. Hij heeft zichzelf al met al weinig tot geen vrijheden toegestaan en heeft zich gehouden aan de door de voorzieningen voorgeschreven functionaliteiten en subsquente handelingen. Het is allemaal betrekkelijk eenvoudig. Het is woensdag, even voor half twee en voorbij dit moment, dit uur op deze dag torent de tijd ver boven de nog weidse horizon uit.

(WIT)

VERLOSSING --- TRANSMUTATIE

De taal (zelf) wordt de Prima Materia en moet de dichter
verlossen uit de/zijn uitzichtloze alledaagsheid.

“Ik bezweer dat er tussen de oude procedés (alchemie) en de
toverkunst die poëzie zal blijven, een verborgen overeenkomst
bestaat.”

Purificatie - het lege vel (wit)

WOORDEN

“In een opzettelijk DUISTER het VERZWEGEN OBJECT oproepen
met ZINSPLENDE WOORDEN, nooit rechtstreeks, OVERGAAND
in een gelijkmatige STILTE --- dat IMPLICEERT een POGING die het
SCHEPPEN dicht benadert.”

Le Livre * GRAND OEUVRE * Magnum Opus

LITERATUUR --- ZUIVER(E) LITERATUUR

(verzinnen)

IGNOTUM PER IGNOTIUS | OBSCURUM PER OBSCURIUS

(niet-weten, verbergen, verzwijgen, liegen ---)

De sprong in het Onbekende (KIERKEGAARD)

Het proces (transmutatie) belangrijker dan het resultaat

(het goud = de veranderende ervaring)

Taak poëzie: het tot stand brengen van de ervaring

DICHTER > > > LEZER

Een literatuur die niet meer begrepen wordt als afspiegeling
van een bestaande werkelijkheid, maar als een

MEDIUM VAN VERANDERING

Waaróm hij blijkbaar zoveel waarde hecht aan die in zijn herinnering enige juiste compositie van hemzelf weet hij eigenlijk ook niet. Het valt hem op, juist nu misschien, op deze plek die zo klein en zo specifiek is en waar hij zo weinig mensen ziet of spreekt, dat voor herkenning alleen zijn fysieke verschijning ruimschoots voldoende is. Hij mist de onbewuste overhoring die het samen ontwaken in feite altijd is geweest. In zijn herinnering lijkt liggend naast jou de reconstructie van de realiteit zich sneller en accurater te hebben afgespeeld. Hij was jonger natuurlijk, eenvoudiger, opgeruimer en bovenal stilliger. Wanneer hij eerder wakker werd schoof alles - kijkend naar de slapende ander - gestaag en schijnbaar zonder enige twijfel op de enige juiste plek. Te ontwaken onder jouw onderzoekende blik stelde alles onmiddellijk en onherroepelijk op scherp.

HET WERK, NIET DE WERKEN

Kunst. Nee, het maken van dingen. Betekenis geven aan de leegte. Creëren. Dingen maken. (Ik wil het klein houden) Een daad van vertrouwen. Ernst. Je zult althans je handen serieus moeten nemen, wetende dat wat je maakt geen doel dient. Wat je maakt zal geen ziekte genezen, je kunt er moeilijk een spijker mee in de muur slaan. De belachelijkheid van het werken ligt altijd **ALTIJD** op de loer en ze neemt ruimte in bij elke twijfel, bij elke fout die je maakt. (Ja, er zijn fouten)

Je werkt op basis van ideeën en vaardigheden. Ervaring. (Het is kinderachtige ernst) Zolang je werkt is het gevaarlijk balanceren (in tijd, ik zal me niet blesseren), iets dat waarde genoeg genereerd om verder te gaan. Zolang het niet is, kan het nog zijn. Daaraan voorbij is het af en af verandert het van eigenaar (of het nu verkocht wordt of niet). Uitwerpselen. Stoffelijk overschot. Ik doe ertoe voor zoverre het zonder mij niet zal bestaan, een gemis dat niet gevoeld kan worden. Voor mijzelf is het 't maken dat mijn bestaan zin geeft. Voor mij. Voor anderen - nu en na mijn verdwijnen - zijn er de gemaakte dingen. Het geheim moet je er in willen zien.

*correspondentie
cut-up*

HET OCCULTE

de onwil toeval te erkennen
orde in chaos
wetenschap maken van wat we niet weten
oorzaken voor het onverklaarbare
alles heeft betekenis
alles hangt met alles samen

ONVERKLAARBAAR - ONBEGRIJPELIJK - RAADSELACHTIG - VREEMD
MYSTERIEUS - DUISTER - GEHEIMZINNIG

ER IS GEEN GEHEIM

Aangekleed haalt hij wat hij nodig heeft in de tegenwoordige tijd, hier niet ver vandaan, uit een tweepadige keet waar telkens weer aan het einde van het tweede pad een figuur opdoemt dat in een bronchusobstructieve taal contact lijkt te zoeken. Een verschijning die voorbij de balie en kassa voorbij verstoffelijking lijkt. Zijn kleding slijt langzaam, langzaam genoeg en alle andere behoeften die hem vroeger in de ban konden houden zijn vervangen door niets anders dan wat binnen loopafstand beschikbaar is. Naast de amechtige winkelvrouw bestaat hier in deze sfeer - waarvan hij de werkelijkheid maar bij benadering kan vermoeden - dus alleen nog oom Ludo. Een wijs man. Adrem, streng soms. Een man die niet met zijn kennis te koop loopt, kennis die de nieuwkomer op basis van zijn eigen vermogens en bij gebrek aan verificatiemogelijkheden gewoon aanneemt. Hij luistert ernaar als naar hermetische poëzie. En als oefening van het in mogelijkheden laten oplossen van zekerheden, waarbij hij er - om redenen die hem volkomen duister zijn - vanuit gaat dat de mogelijkheid een stadium is die noodzakelijkerwijs voor het vergeten moet worden doorleefd.

... * absoluut verlost van representatie, moraal, conventie *
 gericht op het ongekende, exotische, verleden * desintegratie
 van traditionele categorieën * soevereiniteit van de verbeelding,
 de subjectieve ervaring * de primitieven * het occulte * ...

mythe & allegorie
 niets eigentijds
 niets anekdotisch
 de kracht van het ideale
 mystiek boven wetenschap,
 materialisme & revolutie (entropie & evolutie)
 en wetenschap over kunst (nu)

De enig werkelijke ander is nu ergens waar hij geen weet van heeft. Hij ontmoette haar in een spiraal van vormen en figuren, in op- en afnemende golven van aandacht, toen er een snel stollende stilte was ontstaan nadat hij gezegd had dat een artistiek gelijk in geen enkel geval een vrijbrief voor geweld mocht zijn. De liefde van zijn leven. Ze stond op en vertrok en de tweede keer dat ze elkaar tegenkwamen liep ze hem straal voorbij. De negende keer dat ze elkaar troffen viel op door het lawaai dat elke toenadering onmogelijk maakte. Ze stal zijn hart toen ze aan het einde van een maaltijd probeerde uit te leggen hoe een bord met etensresten in precies gelijke mate walgelijk en schitterend was. Hoe ze weer zou willen roken, alleen om een half opgerookte sigaret uit te kunnen drukken in een laatste stukje clafoutis. Aanzienlijk veel later besloten ze dat haar huis beter was, zodat er achteraf gezien te lang sprake was van haar stoel, haar koelkast, haar boeken. Lang hoopte hij mild genoeg te zijn om zijn boeken niet in stelling te brengen, maar het Bauhaus-stoeltje waar hij zo trots op was viel eigenlijk al direct weg tegen al het stof van haar moeder en zo mild was hij blijkbaar toch niet. Later noteerde hij, terugdenkend; ‘Alles verandert’.

MYSTERIE (mustè = ingewijde, muein = sluiten)

Eredienst in de Oudheid.

Geheime leer.

Dat wat voor het verstand van de mens onbegrijpelijk is.

回路

Ok.

Een mysterie is een mysterie... Zoom in. Er is een probleem als we weten dat er een oplossing is, maar we daar nog niet zijn. Er is een geheim als we weten dat het antwoord ergens is, maar dit is of wordt verhuld. Een mysterie is een mysterie zoals een roos een roos een roos is. Rond het mysterie zweeft de wil tot verklaren. Enter obscurum per obscurus... de Welwillenden, de Oplichters, de Krankzinnigen... (horror vacui)

WELWILLENDEN OPLICHTERS KRANKZINNIGEN

Anders is het wachten. Zoeken, het mysterie frustrerend. Het nut van het antwoord is voorlopig even duister als het probleem zelf (probleem?). Het msyterie is niet dramatisch. Het is hoe dan ook een grens, Des Wetens End. De sfeer van inspiratie, de sfeer van verbeelding, van het fantastische begint hier. Van het nutteloze. (Zevenmijlslaarzen) Van de kunst. (Fictie)

KUNSTENAARS

Er is geen mysterie in de kunst. ~~Het mysterie is onzin zolang het als mysterie geen consequentie kent.~~ Dingen zijn zoals ze zijn (dixit exit), ook als we niet weten waarom. Het heeft nooit voldaan. Het niet-weten is een schande die door de mensheid heen afgelost diende te worden in een hemels fabelrijk. Het geloof maakt ons onschuldig omdat we onszelf hebben wijsgemaakt dat we niet kunnen weten wat het Enige drijft of met ons voorheeft. Rechttop lopen. Angst. Schuld. Verlossing.

GEESTELIJKEN GELOVIGEN

Het bloed en de zonde, het lichaam, het offer, een vader tot een zoon tot een heilige geest, de wet, de misdaad en de wolk van niet-weten.

Het mag ieders lot zijn te moeten leren leven met een vaag inzichtelijk verleden, onvrij dobberend of onverschrokken zwemmend, hij hoopte dat god mocht weten wat hem een andere kant uit zou duwen, uit de richting die de afkomst dicteert. Weg van de vader, wiens angst in een Scythische graal verborgen bleef maar wiens agressie de moeder trof. En de aan de zo oeroude leefregels gehoorzamende moeder geleidde die naar jou, op jou, tegen jou. Vanwege haar zwakheid, een in haar ogen vrouwelijke zwakheid die machteloos moest ontvangen en die zonder verantwoordelijkheid, zonder assertiviteit verwerkt leek te moeten worden in een geslachtsbepaalde kwetsbaarheid die ze gehaat moet hebben, maar die verder moest. En zo trof ze jou. Gebaad, afgescheiden. Een onbevleete vreemdeling. Je legde me uit waarom de moeder zo van mij hield, met een warmte die de onloochenbare ironie spoorloos liet.

GEHEIM (tot het huis behorend - vertrouwd - verborgen)

Voor anderen verborgen.

Dat wat niet iedereen mag weten.

Ok.

Waar het mysterie ons te boven gaat, is het geheim een min of meer te hanteren iets. En hoe belangrijk het geheim-houden in bepaalde situaties kan zijn, in wezen is 'het geheim' toch ook (weer) vooral kinderachtig. Waar het mysterie het infantiele raakt in het weigeren van acceptatie (van niet-weten), daar raakt het geheim het infantiele in het onvermijdelijke wij-zij.

WETENDEN NIET-WETENDEN

(Ik ben niet geïnteresseerd in grote systemen of de eventuele betekenis of impact van dergelijke denkstaketsels, of het nu politiek, economisch, sociologisch, filosofisch of op welk terrein dan ook zou kunnen spelen. Dit is allemaal persoonlijk, zo persoonlijk... En alleen hoe dit mijn leven vanuit mijzelf raakt is hier van belang.)

Het geheim komt van de mens. Voor elk geheim geldt dat in ieder geval een (al dan niet levend) mens de oplossing kent (kende). De misdadiger liegt, de voorgangers die beter weten (?), ouders en kinderen, politici, advocaten, communicatie-adviseurs. O zo voor onze gemoedsrust, dat eigenste. Schrijven. Cadeautjes. Spel.

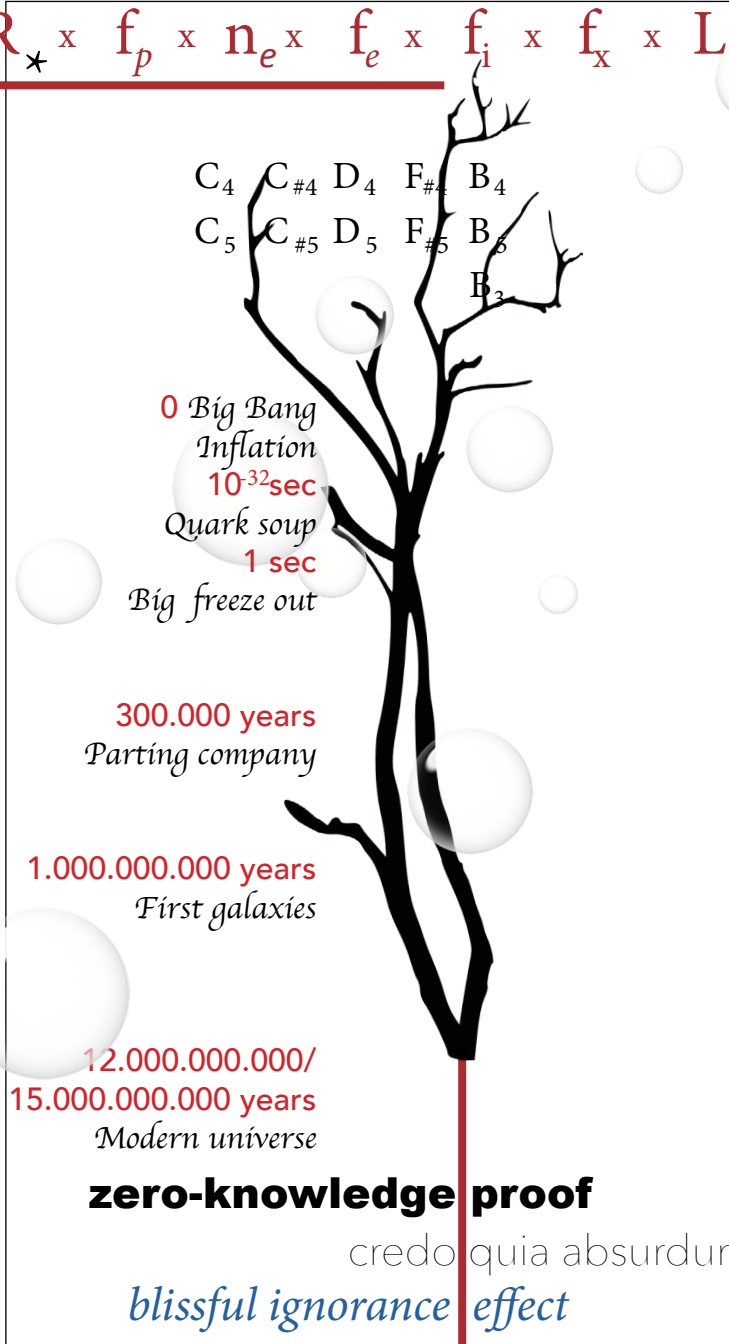
(the Suspension of Disbelieve)

het liegen om bestwil

illusie verbeelding
Bart Hughes

In een andere taal is alles ook echt anders. Hij voelt zich thuis hier, in deze taal. Wat hij nu nog onthoudt is vrij banaal, minder dan hij vergeet en ook dat verandert zijn wereld beetje bij beetje. Hij moet op z'n tellen passen. De wereld is nu anders dan die van gisteren en gisteren kan hij zich nog herinneren, hoewel hij eerlijk gezegd - misleid door het lege landschap - veel minder oplet nu. Maar goed, hier is hij en ware hij nog in de stad dan zouden sommigen hem nog wel herkennen, maar de meesten niet. En zo beneden, zo boven... hangend aan die ene ster in een uithoek van een stelsel dat in de oneindig uitdijende oneindigheid verloren tussen zo verschrikkelijk veel anderen hangt... alles zo onbereikbaar ver weg dat het net zo goed vergeten had kunnen zijn. Ongeveer net zoals hoe de mate waarin hij zich van zichzelf bewust wordt op vergeten is gaan lijken. Twee gezichten nog maar. Elke keer als hij tegen het vergeten in iets van vroeger in hem vindt, geeft hij het nieuwe, tegenwoordige tijd, woorden zoekend om het oom Ludo duidelijk te maken. En alleen als het over jou gaat is dat niet erg. Wat hij nog weet zou hij best willen vergeten nu hij zoveel vrijer zou kunnen zijn, zo zonder de vader en de moeder en de vrienden en het werk en de onmogelijkheid om nog te kunnen verdwalen met nog maar één deur om door thuis te komen.

$$N = R_* \times f_p \times n_e \times f_e \times f_i \times f_x \times L$$

Nu, nu denken het dromen zo na komt, wordt wat hij doet meer en meer handeling. Niet bewust. Er is niemand anders dan hijzelf getuige. In zijn bewegen lijkt er sprake van vertraging te zijn. En ook worden de pauzes, de momenten van onbeweeglijkheid voordat het volgende begint langer, zonder dat er sprake is van aarzeling. Voor een buitenstaander moet het geforceerd overkomen, als het spel in een Kubrickfilm. Zou het dan toch concentratie zijn? Of misschien zelfs vertrouwen? Vertrouwend op het handelen alleen... Iets te doen domweg omdat het gedaan moet worden. Een, twee, drie kleine daadjes die iets noodzakelijks gewoon mogelijk maken. Urineren. Handen wassen. Koffiezetten. Koffie drinken. Kijken naar het tot nu toe eindeloze grasveld. Voedsel bereiden. Eten. Uitkleden. Tanden poetsen. Schone lakens en het doven der lichten.

ALLEEN INDIRECT TE BENADEREN

Ook als je zoiets als de waarheid niet kent; in jargon, vaktaal...

GROEPSTAAL

MANAGERS, ARTSEN, JURISTEN, KUNSTENAARS,
SPORTERS, NERDS, MILITAIREN, POLITICI ET CETERA

Us & Them, over and over again...

De poëzie van het onvermogen. Als het ware. Als het ware, het juiste evident is, vervalt het jargon. Het jargon neemt de plaats in van zoiets als het ware dat bij afwezigheid wordt voorgesteld in een taal die nu eenmaal is zoals ze is.

Eenvoudiger kan een mens het niet zeggen.

Laten we ervan uitgaan dat Niemand de Waarheid kent. (Wees Niemand) Eenvoudige waarheden accepteer ik graag voor eeuwig (ik hield van mijn moeder) of voor zolang het duurt en steeds opnieuw (ik hield van mijn moeder), maar Grote Waarheden, die kunnen er wellicht niet zijn...

< (PYTHAGORAS BOLTZMANN) >

Beschouwen wij de grootste bibliotheek en voelen wij de immens log cirkelende gedachtes en ideeënstromen die zij vertegenwoordigen. Borges.

ALLES = ALLEEN INDIRECT TE BENADEREN

(Op elk punt, waar dan ook, zou je de naam van een relevante kunstenaar kunnen plaatsen. Dat is een evenzo grote rijkdom als het een frustratie is...)

‘... inclusief bamboe, rijst, mais, tarwe. De meeste planten groeien aan de uiteinden, maar dit groeit voor het grootste gedeelte vanuit de basis, de kroon, zoals haren uit je hoofd. Uit de kroon groeit de halm en...’ Oom Ludo loopt van binnen naar buiten zijn gehoorsafstand terwijl hij her en der vlaggetjes in de grond steekt. Hij legt uit hoe gras groeit. ‘...via uitlopers boven of onder de grond, waaruit dan weer nieuwe kronen groeien. Daarvoor heeft het water nodig, voedingsstoffen en zonlicht. Vanaf een bepaald...’ Hij ligt op zijn rug en vraagt zich af waar die vlaggetjes voor zijn. ‘...chlorofyl, weet je nog? De zuurgraad van de bodem speelt mee, temperatuur natuurlijk en de aanwezigheid van allerlei onkruid of...’ Hij weet het niet. De zon schijnt en als het straks stil is zou hij op kunnen staan om te zien of ze in een bepaald patroon staan. Met zijn ogen dicht nu voelt hij de warmte van de zon, bij lange na geen 37 graden. Onvoorstelbaar dat het 37 graden nodig heeft, hoe snel alles binnenin vervalft wanneer die temperatuur niet meer op dat belachelijke niveau te houden is. ‘...endotherm. Of homeotherm, of tachymetabolisch, maar...’ Hij bedenkt zich dat het fijnste haarvat eindigt in een laatste molecuul. Daaraan voorbij, daar tegenaan is het geen haarvat meer, is het iets anders geworden. Door zijn hele lichaam moeten er ontelbare laatste moleculen zijn. Aan het allerlaatste in hem rest de laatste molecuul voor het eerste andere. Dieper kan hij in zijn lichaam niet doordringen. Vanaf dat allerdiepste begin in hem tot het allerlaatste aan de rand van het oneindig uitdijende universum... dat is de ruimte waarin zich dit allemaal afspeelt. En omdat het oneindige uitdijt kan de plaats van het allerlaatste alleen maar een bepaling van tijd zijn. Ergens tussen de plaats van het allerdiepste in hem en het moment van het allerverste, wordt ruimte tijd.

MISVERSTAND WAAN VERGISSING

< (PTOLEMAEUS ... KIRCHER ... FUKUYAMA) >

Eratum humanum est... cetera...

(Wat vergissing is, was ooit een zekerheid. Zoals we nu moeten weten dat wat als zekerheid wordt ervaren binnen een nader te bepalen tijd een vergissing zal blijken.)

(Of iets nu waar is of niet, wij baseren ons dagelijks bestaan erop, tot een tegendeel evident is... de vergissing evident is geworden. En zo passen wij aan, in 't groot en in 't klein)

(Ik zou kunnen weten hoe een mobiele telefoon werkt, maar ik weet het niet. Ik denk er niet over na en mocht de werking op verkeerde aannames stoelen, dan doet 'ie 't toch.)

Ongeveer zoals ik leef. Denk te leven.

(Hier breekt alles op in eindeloze zijpaadjes. Aannames. Conclusies. Weerleggingen. Waarnemingen. Overtuigingen. Geloof. Vertrouwen. Onverschilligheid... ad infinitum...)

--- HOAX ---

als ik wist hoeveel 2 + 2 was, dan zou ik zeggen 4

(drukker; herhalen tot het boek vol is)

Ik dwaal af.

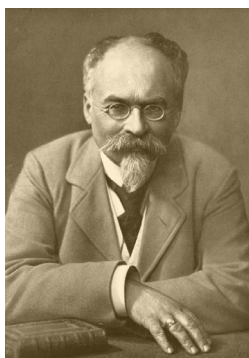
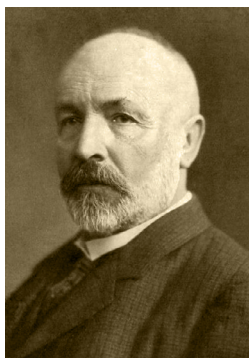
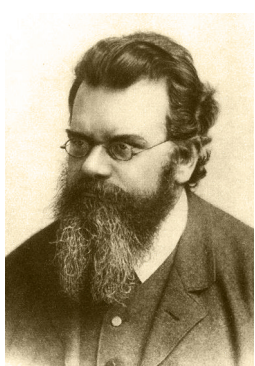
"Occultisme en literatuur lijken sprekend op elkaar."

De ontkenning van het toeval. De omarming van het misverstand.

Te leven. Te spelen. Spelen te leven.

ه ج ح ن ی دل ا ر ص ان

Hij heeft lang gevonden dat er een groot gebrek was aan vergissingen en aan toiletbezoeken. Aan oorsmeer en scheuren in vesten, t-shirts, aan drie keer hetzelfde verkeerd doen, masturberen. Aan doelbewust flaneren en aan het genieten van de geur van jezelf. Het uitlaten van een kreeft. Maar ook hij kan zich iedere keer weer nauwelijks herinneren hoeveel scheppen koffie hij in het filter heeft gedaan. Of wanneer hij voor het laatst met bonkend hart tussen aantekeningen de naam van een vrouw eindeloos omcirkelde. In het echte leven knaagt hij op zijn afgescheurde teennagel. Daar hoort geen ruimte voor te zijn in de herinnering.

Hij verveelt zich. En de weinige nieuwsgierigheid naar de vraag hoelang hij zich al verveelt kan hij niet opbrengen. Niet alles of de hele wereld hoeft steeds in het brandpunt te liggen, maar ook zoiets als nobelheid ligt ver van de realiteit waarin hij zich in bevindt. Hij steekt zijn duim in zijn mond en legt de andere hand teder in de ene zodat de tweede duim in een knik onder zijn neus past. De geur van salie, een soort salie, en talg doen hem herinneren aan hemzelf, de ogen open of dicht. Om het even. Hij kan de gedachte niet van zich afzetten dat hij zichzelf nooit ook maar iets in de weg heeft gelegd en dat zo dit ijle niets als vanzelf is ontstaan. De kracht ontbreekt hem om welke illusie dan ook veilig te stellen, geen enkele beslissing. Niets doen is door niets tot adem, bloed en uitwerpselen geworden. Slaap, voedsel, kachelwarmte... op papier zo dicht - en steeds dicht - bij de waarheid nu hijzelf bijna helemaal van het toneel verdwenen is. Een conclusie kan hem niet ontgaan, omdat er geen conclusie is.

Ik houd niet van spelletjes. Spelen gaat me ook niet goed af...
doen alsof... Maar, ik dwaal af. Homo ludens en Vaihinger later.

WIJSHEID | DWAASHEID

(*alsof* 1911)

Nu.

Alles is spel. Eerst spel, dan Cultuur.

“Spel is een vrije handeling
die zich binnen een bepaalde
tijd en ruimte voltrekt en
volgens regels ordelijk verloopt”

Ik heb geen zin om het boek te lezen, ik zit niet op school... Maar
ik denk aan georganiseerde jacht (spel?) hiërarchieën (spel).
Regels dus. Orde in chaos. Dieren spelen, aanbidden geen
god (zover wij weten). Hebben wel gevoel voor hiërarchie en
rechtvaardigheid. Regels. Ordo ab Chao.

“Spel roept gemeenschapsbanden
in het leven welke zich vaak kenmerken
door GEHEIMEN of VERMOMMINGEN
(uniform, sporttenu, toga, soutane)”

PUERILISME

“Cultuur komt niet voort uit spel,
maar ontplooit zich IN en ALS spel.”

(think!)

Spel-erosie... Verernstiging... Deskundologie

(“... het temperament van opgroeiende knapen en de wijsheid van de
jongensclub.” 1937 >)

de heilsame dwaasheid die wijsheid is, gewaande wijsheid louter dwaasheid

Een jonge en natuurlijk wat overmoedige regisseur zou een zo laag mogelijk standpunt hebben gekozen, omdat (in het script) jij volgens onze vader jouw lotsbestemming was misgelopen. Of uit de weg gegaan. Een lafaard was je ('ssst'). Hoe oud zul je geweest zijn? Hij hoort het hem nog zeggen. ('Proclameren!', volgens hetzelfde script). Wijzend als een sjamaan, met een van kracht trillende vinger, hoewel de woorden toch gewoon de woorden waren. Maar veel te veel natuurlijk; veel te groot; 'lotsbestemming' ('harder!' Gelach op de set). De kans dat jij tijdens jouw leven zou vinden wat je zocht was - 'in boekhoudkundige termen' - nihil. En dan daarna de schijnheilige grappen, die jij onbewogen over je heen liet komen omdat jij waarschijnlijk de enige was die begreep waarom die grappen echt grappig waren. Hi hi hi, ha ha ha. 'Ik hoop dat je gelijk krijgt.' Aan tafel met de twee volwassenen waarop zij het begrip van hun wereld hebben moeten baseren, rustiger nu. Onder de leden wat onder de leden was, zo vol leven nog allemaal aan wat af was en de moeder die hem vroeg of de radio harder mocht.

PHILIPPE DE CHÉRISEY

(bijvoorbeeld)

Acteur, bon-vivant, lid Collège de Patafysique? Lid Ou-LiPo? Surrealist, satiricus, grappenmaker. Mede-initiator van de Prieuré de Sion. Samen met Pierre Plantard worden papieren vervalst, lokale fabels aan elkaar geknoopt tot een Geheim Genootschap van 1000 jaar oud. BBC. Da Vinci Code.

we (we) willen het zo heel graag

“Het meest essentiële kenmerk van al het echte spel, hetzij cultus, vertoening, wedkamp, feest, is dat het op een gegeven ogenblik uit is. De toeschouwers gaan naar huis, de spelers doen hun maskers af, de voorstelling is afgelopen. En hier vertoont zich het euvel van dezen tijd: zijn spel is in veel gevallen nooit uit, is derhalve geen echt spel. Er heeft een vergaande contaminatie van spel en ernst plaatsgegrepen. De beide sferen raken vermengd. In de gedragingen die als ernst willen gelden, steekt verscholen en verholen een spel-element. Het erkende spel daarentegen kan door zijn overmatig technische organisatie en doordat men het te ernstig opvat zijn onvervalscht spelkarakter niet meer handhaven. Het verliest de onmisbare kwaliteiten van onttrokkenheid, onbevangenheid en blijheid.”

SPEL	---	CULTUUR	>>>	PUERILISME
(dier/mens)		(mens)		
CONCREET	---	ABSTRACT	>>>	RELIGIE
(dier)		(mens)		
<i>Hier - Nu</i>		<i>Verbeelding</i>		

Faënzette (zo noemt hij haar, hoewel hij het nooit zal uitspreken) stommelt door haar winkeltje. Nimmer treft hij haar niet zo aan en hoewel hij er nog nooit een andere klant is tegengekomen, moet hij bij ieder bezoek wachten tot ze een van de twee paden is afgewaggeld. Ze heeft zichzelf waarschijnlijk vaker voorgesteld, en het geluid dat syntactisch past op de plaats waar hij haar naam in die zinnen zou verwachten blijft zo zonderling als *fa-jen-zet-te*. Bij het afrekenen mompelt ze aan een stuk door, in zichzelf vermoedt hij, maar het oogcontact dat ze bij sommige levensmiddelen duidelijk zoekt maakt het allemaal erg speculatief. Zijn rol in dit scenario staat vast. Oom Ludo wees hem de weg en die heeft hij onthouden. Pas als er pauzes vallen in haar prevelen lijkt het alsof ze het tegen hem heeft. Soms houdt ze hem met gestrekte arm een blikje voor, of een vrucht en herhaalt dan driemaal eenzelfde klank. De eerste keren voelde hij een neiging haar te herhalen, maar ze liet hem er geen ruimte toe. Hij is hier gekomen om verschillende redenen. Een ervan was dat hij in een omgeving wilde verkeren waar de woorden en de dingen een kans kregen om los te komen van elkaar. Als ze hem met drie afgemeten keelklanken een tomaat voorhoudt, lijkt hem dat voornemen met belachelijke wellwillendheid onmogelijk te worden gemaakt. Maar het zijn levensmiddelen en in die hoedanigheid accepteert hij ze ook. In het decor waar zij hem op basis van de transactie vermoedelijk welgezind is, daar begrijpen ze elkaar. Haar andere verschijnen, in zijn soms onheilspellende dromen bijvoorbeeld, doet daar niets aan af.

- * Spelen is gratis (vrijheid) KIND
- * Spelen is niet het 'echte leven' (bestaat ernaast)
- * Spelen kent specifieke plaats en duur
- * Spelen schept (absolute) orde
- * Spelen is verbonden (zijn) zonder materieel belang

RAAKT VERWARD, SPEL --- LEVEN

DE WILT TE VERWARREN, TEGEN DE CHAOS

RECLAME, MARKETING, SPIN, COMMUNICATIE (RELIGIE)

Het Spel & De Attributen... (*improvisaties*)

MASKERS --- transformatie

SYMBOLEN --- vereniging

KOSTUUMS --- transformatie, orde

RITUELEN --- onthechting, dan vereniging

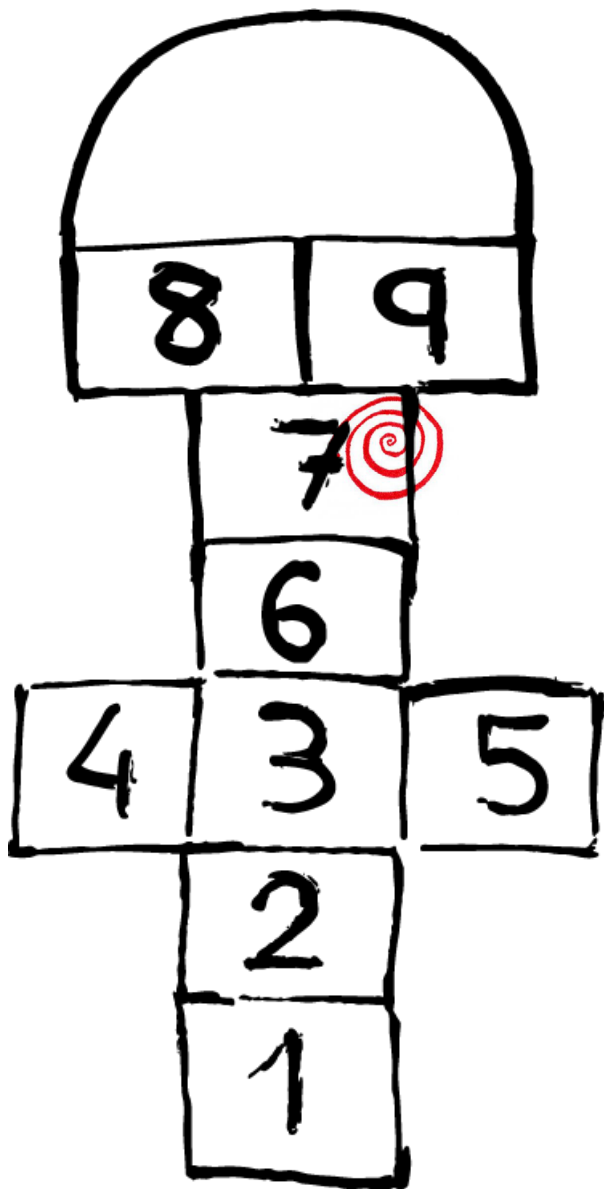
OBJECTEN --- onthechting, dan vereniging

DECORS --- onthechting

TAAL --- onthechting, vereniging, transformatie

(atmosfeer)

De schellen die van ieders ogen vallen nadat onze dagen voor ons geteld zijn, die schellen heb jij nooit gehad. Het zich vooruitwerpen in de tijd, die elke handeling en iedere gedachte voor hem (en met hem voor iedereen) toch altijd is, daar kon jij op een onbegrijpelijke manier buiten, alles op z'n eigen plaats latend in de tijd die ervoor stond. Jouw wil bestond als een wil die het glas tot zand drijft. En hoewel hij altijd dacht dit leven best op eigen kracht aan te kunnen, is het dat beeld van jou geweest dat hem voor altijd tot schijterd heeft gemaakt, achterbaks wachtend tot dat wat hij denkt te moeten zeggen overbodig als een echo klinkt. Nooit de eerste, altijd sorry als iemand die in dit open veld nu nog geblinddoekt en met vlindernet de schimmen van onmogelijke oplossingen najaagt in zijn poëzie van de vervallen symptomen.

Het besef gedroomd te hebben en een helder onderscheid tussen slapen en waken te ervaren moet toch iets zijn dat we delen met de andere dieren, verstoep in het volste licht van ons diepste brein. Hij denkt aan rivieren van bloed, maar hij zou zo graag de poëzie achterwegen laten. Sinds hij weet niet precies hoe lang gaat het tot hemzelf terugkeren bij het ontwaken slordiger dan vroeger. Dezer dagen denkt hij vaker een oudmodisch lexicon nodig te hebben om de beelden te kunnen verklaren die hem vroeger zo alledaags voorkwamen. Hij is blij dat hij dat niet hardop hoeft te doen. Er is verder niemand. Al bladerend wrijft hij nadrukkelijker dan vroeger de slaap uit zijn ogen. Ach ja. Natuurlijk. Stom. (*) Toch weet hij wie hij is en behoort hij gewoon tot deze wereld. Hij behoort als hemzelf tot deze wereld als een vrijstaande samenstelling van een eindig aantal delen. Steeds opnieuw verzamelt (ontwakend, maar eigenlijk constant) zich iets in hem tot het totaal dat hij op dat moment wordt, min of meer gebaseerd op wat hij gisteren nog was. Vroeger gebeurde dat even snel als ongearticuleerd, maar met de tijd is het tot een soort schrapen geworden, kruimelig tot het einde aan het begin van iedere nieuwe dag en met steeds langere, allengs onheilspellender pauzes vóór dat wat tot stilstand komt hem als hemzelf weer weet te overtuigen. Er zullen heus niet opeens horens uit zijn schedel groeien en er zal geen vreemd verleden opduiken of een gevoeligheid voor schuldige landschappen ontstaan, omdat er per ongeluk werkelijk wezensvreemde ingrediënten aan het steeds weer ontwakende totaal zullen zijn toegevoegd. Hij zal per slot van rekening tot het einde toe wel mens blijven, telkens weer hemzelf totdat het zozeer zal mislukken dat hij zichzelf niet meer herkent en er iets anders zal zijn ontstaan dat als soort mens zijn laatste dagen slijt.

Terzijde: het mystieke zal niet de sfeer voor de rationalist of zogenaamde realist zijn. Maar, het niet-weten lijkt per definitie groter, immens veel groter dan het (zeker) weten. Er zijn grenzen aan kennis, er zijn engere grenzen aan individuele kennis. Los daarvan is er de onontkomelijke subjectiviteit van het (individueel) weten. Los (hoewel onmogelijk) van alle post-moderne ontmanteling. Het geweld dat toegepast wordt om het weten zeker te maken laat ik gelijk zijn aan de mate van energie die nodig is om van zand glas te maken, helder glas, wetende dat het heldere glas niets anders 'wil' dan zand worden en dat onoverkomelijk weer zal worden. Maar, te willen weten (wetenschap) heeft ons voorbij gebracht, verder gedreven dan het angstige bijgeloof dat de niet-wetende tot zoveel onzinnige zekerheden heeft gedwongen.

AFGESCHIEDEN ZIJN	>	VOLLEDIG ZIJN
DEEL		TOTAAL
EEN		ALLES
ONRUST		STILTE
VERSTROOIDHEID		CONCENTRATIE
DRUPPEL		OCEAAN
EINDIGHEID		ONEINDIG
IK		UNIVERSUM
VROEGER LATER		NU

Het is het bekende verhaal waar allerlei cursusjes vol mee zitten. Word de oceaan. Nee. Het is zo ver weg als de keuze je totale zijn in dienst te stellen van een mogelijk mystieke ervaring. Van zeven jaar lang buigen voor elke passerende vreemdeling. Van 20 jaar niet spreken. Van het werkelijk afscheid nemen van jezelf en alles waarvan je dacht dat het je definieerde... Die mystiek interesseert me niet. Doe goed, wat u niet wil dat u geschied... Basta. Meer moet dat niet zijn.

Bladerend en stapelend stelt hij vast dat het meest geruststellende aan een krant, boek of tijdschrift - het geschreven woord - is dat het de te leven tijd onttrekt aan de gebeurtenissen. Al lezend ervaart hij een coherente, ordentelijke wereld waar met smaak over kan worden gemythologiseerd. Het zou toch moeten werken als een hart onder de riem wanneer hij het bestaan dat hij leidt zo bestendig kan herkennen. Dit is zijn wereld. Ook hier nog, als hij de krant van vorige week leest of een roman uit de zeventiende eeuw. Uit realiteitszin telt hij tot zestig terwijl hij de temperatuur inschat, hem een herinnering aan Zweden te binnen schiet en hij bijna zijn hele lichaamsgewicht voelt op de bal van een voet. En dat allemaal los van het constant veranderende licht en de vraag waar het water op aarde vandaan komt. Het is een fractie van de som van alles die elke keer opnieuw als een emmer witsel over zijn hele wereld valt. Het is vermoeiend. Het is vervelend. Terwijl datzelfde alles - al dan niet wit, zichtbaar of denkbaar - zo onaangeroerd beschikbaar is. Hij noteert; 'Het is niet anders'.

NIET - HANDELEN --- NIET - WETEN

Goed. Genoeg daarover.

ALLES IN ALLES

HET MYSTERIEUZE BOEK VAN DE WERELD

oog in oog met het onmogelijke
het uitspreken van het vervuld zijn door het
ONZEGBARE

DUISTER STIL LEEG

de onverstoorbare wil van het vacuüm
vol te worden, de zuigkracht van de lege kern

Het is alleen leeg zolang het niet bereikt is. Zodra er aanwezigheid is vult het zich met aanwezigheid. We zijn het steeds weer zelf. De leegte is onmogelijk omdat we haar vullen zodra we het hebben gevonden. Elk werkelijk - laten we zeggen 'zuiver' - leven is in ultimo noodzakelijk een spiegel. Onvermijdelijk. De leegte beschrijven, te willen de leegte te beschrijven, afzien van aanwezig willen zijn in het centrum dat we ons zo alleen maar kunnen voorstellen zonder vast te stellen, dat is poëzie, met elke letter vol van onszelf alsof we de kern hebben bereikt. Doen alsof. Stil te zijn. Niet-handelen. Niet-weten.

Overbodig spel. Vrij. Zinloos. Kunst.

zelfverklaring
participerende observatie

Ik hoop dat je gelijk krijgt.

De anderen leken altijd zo zeker van hun zaak, het leven een open boek, het noodlot op afstand, een gebed voor elke gelegenheid. Kinderen. En dieren toch ook, die ginnegappend hun gebombardeerde dorp beginnen op te ruimen. Brute, onuitroeibare, stellige rechthebbenden die bij wijze van spel natuurlijk met appels gooien. Vol bewondering kon hij alleen maar zijn excuses aanbieden. Aan allen, constant. Nu nog. Oom Ludo kijkt hem fronsend aan. 'Ik vroeg hoe oud ze is geworden?'

M

DOOD | WEDEROPSTANDING
mortificatio
éénwording (een wording)

B

Terzijde (en niet wellicht): het nog lang niet (kunnen) kennen van het ons omringende universum, dat - bij gebrek aan een beter woord - mysterie waarin wij bestaan en het eenvoudig maar moeilijk zomaar te accepteren feit dat we bestaan, dat moet (moet) gespiegeld worden in een fantastisch verhaal dat ons een duidelijk omkaderd, logische plaats toestaat in een verkaveld heelal. Dat op zich verklaart niets, ook niet als we onze dood proberen te aanvaarden door deze symbolisch te ondergaan. (Religie. Kunst. Entertainment.)

--- Het verklaart Niets ---
(...)

*

De mystiek (en groter, de religie) en hoe we hopen dat het is, of zal zijn. De horror hoe we willen dat het moet zijn; de straf, de wanhoop, de machteloosheid.

Alles voor de dood...

--- HORROR ---
(vacui)

“De Natuur lijkt de leegte te verafschuwen.” (Natuurkunde in de Oudheid) “Op een plekje onbedekte grond zullen al gauw planten verschijnen en een leeggezogen vat vult zich onmiddellijk weer met lucht.”

(mental note;
wetenschap overleeft kunst)

Torricelli 1644. Kwantummechanica; in een vacuüm ontstaan en vervallen constant deeltjes. Exit vacuüm (exit silentium cavea)

Let $R = \{x \mid x \notin x\}$, then $R \in R \iff R \notin R$

Er staat een boom in het gras, een heel eind van de achterkant van het huis vandaan. Hij heeft geen idee waar het gras eindigt, maar hij veronderstelt dat er sinds kort - en hij weet niet hoe lang al omdat hij nog altijd slecht oplet - een boom staat, achter. Geen idee wat voor soort. Hij zou het oom Ludo kunnen vragen, het zal waarschijnlijk zijn boom zijn. Maar het kan hem niet zoveel schelen lijkt het. Toch is er zoiets als een uitzicht ontstaan. Op zijn eigen parmantige manier is er weer een zichtbaar centrum van het heelal, een licht wiegend nulpunt waarin alles elkaar kruist, waar alles weer in alle richtingen omheen kan draaien. Hij sluit de gordijnen vanwege het binnenvallende licht. Hij is benieuwd of de schaduw van de boon straks op de lichte stof zal verschijnen. De boom is op zich al groot genoeg, maar het blad nog iel en de afstand zal zijn afdruk vast voortijdig hebben verzadigd.

Goed. Dus hij kijkt uit het raam en de woorden waaruit dit uitzicht bestaat vormen een proces verbaal zodra ze worden uitgesproken. Of opgeschreven. De overtreding zit hem in het geloof dat hij hecht aan de waarheid. Niet van wat hij ziet, maar van wat hij zou beschrijven. Hij leert langzaam. En beperkt, want hij leert alleen van dat wat zijn bestaan niet onmogelijk maakt.

is de wereld zo ingewikkeld niet tenminste niet ingewikkelder dan ze was of van nature schijnt en de jeugd en de meesten verkeren in verwarring nu de meest elementaire zekerheden lijken te smelten maar verdwijnen zullen ze niet diep in ons hart weten we meer dan genoeg en zijn we in wezen bij de tijd zoals al het dooiwater van de wereld stroomt in weer een oceaan waar misschien dit keer niet uit zal worden gekropen alles vloeibaar in een vrolijke kraakverse zee aan mogelijkheden met de wind stevig opgestoken zodat alles net te veel in beweging is geraakt maar in beweging genoeg om geen vaste vorm aan

..... bij 'Primitieven'

DE GESLOTEN GESCHIEDENIS

--- de schepping, opnieuw en opnieuw ---

Waar was ik voor ik bestond (geboorte)

Waar zal ik zijn als ik niet meer besta (dood)

fysiek geboren

geestelijke geboren wanneer vruchtbaar

initiatierite

de doden lopen een jaar achteraan rechts loopt tral links loopt achterberg duister; nerval zegt iets over het weer en alban berg zegt mij een zijpad in te slaan

1. - binnen de gewijde ruimte
regressus ad uturum

2. - de rituele dood sterven
foetus

3. - wedergeboorte
ontwaken, wassing,
nieuwe naam

één worden met de gesloten geschiedenis van de stam

~~van het universum~~

ONTOLOGIE

wat is werkelijkheid?

EPISTEMOLOGIE

wat kan ik weten?

zintuigelijk waarneembaar d.m.v. verstand, begrippen

het ondenkbare denken

het onzichtbare zien

het onzegbare zeggen

Poëzie

het onbegrijpelijke onbegrijpelijk laten

het zo veel meer kunnen denken dan kunnen kennen

Stilstaand in een van de twee paden staart hij schuin omhoog in een poging zich de bouwtekening van het dak voor te stellen. Hij stelt een CV en een karakterschets van de architect samen, een trotse moeder, de eerste gewaagde schetsen, de uitvaart en de dagelijksheid. Ook de letters op het rode plastic om de noedels zijn in den beginne op een scherm verschenen, of hebben op een schuinstaande tafel gelegen ergens in zijn leeftijd. Daar twijfelt hij niet aan. Op de dag dat hij zijn natte handdoek verloor en werd teruggestuurd (maar hem niet terugvond) misschien. Terwijl zijn vader die avond slaande ruzie kreeg met zijn moeder over die toch aftandse handdoek schoof ergens anders iemand anders stilletjes aan een tafel tegenover iemand die niet meer geïnteresseerd was in hoe zijn of haar dag was geweest. Omdat alles tegelijkertijd gebeurt. Noedels. Bollen wol. Broccoli. Groene thee. Schuursponjes.

KUNST GEEFT NIET HET ZICHTBARE WEER

KUNST MAAKT ZICHTBAAR (klee)

... rijgen zich aaneen, dat kan ik moeilijk nog ontkennen. Er zijn van die dagen, die zijn er altijd, maar aan het einde wrijf je de haren uit je handen en je gaat verder. Een mens moet door. De mentale kale plekken beginnen elkaars randen te vinden en de leegte eist zijn tol. Zo lang al houdt geen structuur in mijn verbeelding stand. Wat bedacht redelijkerwijs aansluiting vindt, verwaaid voor mijn gevoel. Niets blijft hangen, gedijt of maakt nog indruk... omdat alles, los van elkaar, geen grond vindt in mijn geest. De ziel verlaten, bedenk ik me op onbespiedde momenten vaker en vaker, de lege dagen aaneengeregen dus. Het is ook al te lang verkeerd om gegaan. De ontwerpen moesten gevoeld worden, terwijl het van kindsbeen af natuurlijk andersom was. En al dat denkgeweld (...) maakt de innerlijke feiten nooit ongedaan. Nooit. Antwoorden zijn natuurlijk ouder dan vragen. Dronken of met zoiets als een gebroken hart noteer je dan dat het voor het lege doek ook zo geldt, zonder de volgende ochtend nog een notie te hebben van wat je in godsnaam bedoeld moet hebben met die constatering. Zonder raakvlakken kan ik me ook niet meer herinneren wat een tijdje geleden nog zo noodzakelijk was dat vierentwintig uur als een beperking van mogelijkheden gold...

hydrogen 1 H 1.0079	beryllium 4 Be 9.0122
lithium 3 Li 6.941	magnesium 12 Mg 24.305
sodium 11 Na 22.990	calcium 20 Ca 40.078
potassium 19 K 39.098	strontium 38 Sr 87.62
rubidium 37 Rb 85.468	barium 56 Ba 137.33
caesium 55 Cs 132.91	radium 88 Ra [226]
francium 87 Fr [223]	

scandium 21 Sc 44.956	titanium 22 Ti 47.867	vanadium 23 V 50.942
yttrium 39 Y 88.906	zirkonium 40 Zr 91.224	niobium 41 Nb 92.906
lanthanum 57 La 138.905	hafnium 72 Hf 178.49	tantalum 73 Ta 180.948
actinium 89 Ac [227]	thorium 90 Th 232.04	protactinium 91 Pa [231.04]

lanthanum 57 La 138.91	cerium 58 Ce 140.12	praseodymium 59 Pr 140.91
actinium 89 Ac [227]	thorium 90 Th 232.04	protactinium 91 Pa [231.04]

boron 5 B 10.811	carbon 6 C 12.011	nitrogen 7 N 14.007	oxygen 8 O 15.999	fluorine 9 F 18.998	helium 2 He 4.0026
aluminium 13 Al 26.982	silicon 14 Si 28.086	phosphorus 15 P 30.974	sulfur 16 S 32.065	chlorine 17 Cl 35.453	neon 10 Ne 20.180
gallium 31 Ga 69.723	germanium 32 Ge 72.61	arsenic 33 As 74.922	selenium 34 Se 78.96	bromine 35 Br 79.904	argon 18 Ar 39.948
indium 49 In 114.82	tin 50 Sn 118.71	antimony 51 Sb 121.76	tellurium 52 Te 127.60	iodine 53 I 126.90	krypton 18 Kr 83.80
thallium 81 Tl 204.38	lead 82 Pb 207.2	bismuth 83 Bi 208.98	polonium 84 Po [209]	astatine 85 At [210]	xenon 18 Xe 131.29
		ununquadium 114 Uuq [289]			radon 18 Rn [222]

holmium 67 Ho 164.93	erbium 68 Er 167.26	thulium 69 Tm 168.93	ytterbium 70 Yb 173.04
lanthanum 57 La 138.91	cerium 58 Ce 140.12	praseodymium 59 Pr 140.91	neodymium 60 Nd 144.24
actinium 89 Ac [227]	thorium 90 Th 232.04	protactinium 91 Pa [231.04]	uranium 92 U 238.03

AUTO-REFERENTIALITEIT

DE ONTTOVERING IS EEN INDIVIDUEEL PROCES

HEROVERING IS DE KEUZE GEVOELIG TE ZIJN

Voor hij het vergeet zal hij het eerst onder ogen moeten zien te komen. Dat gezeur van de herinnering, Jou verlaten. Afzweren. Verloochenen. Vergeten. In de stilte hier aan tafel vermoedt hij dat het gebrek aan omstandigheden nu niet de context heeft weggenomen, maar de aansluiting. Die gewilde, gezochte en gevonden leegte heeft de breuk niet alleen verbreed, maar uiteindelijk totaal gemaakt, zodat er vanaf hij weet niet precies wanneer - lang geleden kan het niet zijn - werkelijk en onherroepelijk sprake is van een 'er was eens' en 'vandaag'. Het wegvallen van bijna alles heeft hem afgedreven van een 'toen', tot de rest na nu. En jij staat daar en zwaait niet eens. Voor hij het vergeet moet hij dat van jou leren; hoe je kunt genieten van een herinnerd landschap, te lachen om een grap die je al kent, gewoon voor de aardigheid van het moment en uit zachte empathie voor de verteller, die haar enige staat van zijn moet zijn geweest. Vooralsnog lijkt de wereld die hij is kwijtgeraakt hem ontnomen en zint hij bij vergissing op de mogelijkheid een dier te worden hier, dat eet wanneer het honger heeft, zijn veiligheid ruikt en op een gegeven moment geen herinnering en daarom - zo is hem in de literatuur beloofd - geen verlangen meer zal kennen.

De dood is een grote wiskundige
die de variabelen van een probleem hun exacte waarde geeft. (GW)

DISCONTINUÏTEIT ~~X~~ EEUWIGE EENHEID
de mens *de rest*

Ik kan niet alles tot mij nemen (de rest)
Ik kan natuurlijk niet alles weten (de rest)
(en dan nog; wat deed die kennis mij, in mij?)
In de mij toegemeten tijd (de rest)
stroomt alles dat tot mij komt (de rest)
tot het mijne
alleen ik kan horen, zien, spreken
~~als kunstenaar~~
kan alleen ik zijn
zonder ooit nog iets te duiden
laten zijn wordt zijn (de dood)

in het mysterie is alles nog alles
(kennis middel)
(taal middel)
(denken middel)

zolang niet alles dan noodzakelijk open
FITZCARRALDO

open zal het stoffelijk overschot zijn

nooit gesloten door overdracht
zichzelf in zichzelf

IN HET MYSTERIE IS ALLES NOG ALLES
d is **OP NAAR DE WAANZIN**

Verdriet was altijd al een onwaarschijnlijke berg analogieën waar hij elke keer weer niet omheen kon. Niemand niet. Als gemeenschap hebben we maar zeer beperkte mogelijkheden in het omgaan met verdriet en blijkbaar heeft de tijd daar geen noemenswaardige verandering in kunnen brengen. De berg clichés kon soms voor even anticiperend worden betwist, maar de leegte die dat opleverde beperkte het zicht meer dan de berg zou kunnen. Zo is het een sompige klim gebleven langs verschillende uitdrukkingen voor hetzelfde, tot die eerste voorzichtige afdaling waarbij de zwaartekracht een hoop vertegenwoordigd die het koor voor even het zwijgen oplegde. Ergens op dit eerste vals plat krijgt het toeval weer genoeg speelruimte om iets van regelmaat te brengen, daar waar ze het eerder zo onbewogen had weggenomen. Het gewone woord krijgt weer voet aan de grond. Nieuw terrein lijkt het, maar identiek in zoveel andere namen. In het netwerk van eeuwen her waren er duizend wegen naar wat hij toen nog ‘thuis’ noemde, steeds minder naarmate je dichterbij kwam. Nu er nog maar één deur over is kan hij zich concentreren op het verdriet dat zich rustig in hem heeft genesteld. Gemoedelijk, maar vermoedelijk voor altijd.

De ziekte impliceert de arts en de mystiek van het medische.
Een eventueel beter worden. Handelbaar, behandelbaar. Pillen.
Ledematen. Oplossingen. Lingo. Ze zijn niet interessant. In
dit geval zijn ze niet interessant. In geen geval zou poëzie zijn.
Wensdenken. Voor nu is het (nog) geen ziekte.

De noodzaak van de Ander die de norm vertegenwoordigt.
Natuurlijk. Niemand een eiland en deconstructie van de
norm, nou, nee. Voor het achterhoofd, zoals de Diagnose...

--- SEIZURE ---
--- INSULT ---

Eerlijkheidsmanoeuvres... gericht handelen zoals er van iemand
verwacht wordt, zoals we mogen aannemen dat ons te doen
staat. Geen verrassingen. Het is praktisch onmogelijk de wetten
en afspraken scherp achter elkaar te stellen die een cultuur haar
beoefenaars oplegd, opdat zij steeds naar verwachting kunnen
acteren, handelen, verstandig nog niet eens... niet meer dan
normaal.

Poepen op een vergadertafel. "Van een kunstenaar kun je dat
verwachten."

('De laatste spier van de adel is krankzinnigheid'...)

Werkelijke angst laat natuurlijk geen kunst toe,
zoals waanzin geen kunst toelaat.

Kunst kan niet anders dan de bedachte vertaling zijn, tot alles, natuurlijk.

Het bestaan. Toegepaste toegang.

syndroom van ganser
trichotillomanie
von munchhausen
by proxy
ocd
boulimia nervosa
autisme
megalomanie
frotteurisme
parafilie
hoarding
confabulatie
oniomanie
kraambedpsychose
misofonie
efebolie
pseudologia
phantastica
selectief mutisme
monomanie
dhatsyndroom
dissociatieve fugue
autisme
othello-syndroom
pap
ruminatiestoornis
paranoia querrulans
syndroom van
capgras
schizofrenie
zoöfilie
pica
cyclothyme stoornis
borderline
delier
postpartumdepressie
dysthyme stoornis
rettsyndroom
somatische waan
diogenessyndroom
asperger
hypochondrie

De compassie die je de arts toonde had hem uit het veld geslagen. Zijn onhandigheid was via arrogantie in iets onderdanigs gestrand, zozeer zelfs dat hij je uit de stoel hielp terwijl daar geen enkele noodzaak voor was. Hij moest iets met die dienstbaarheid die hem zichtbaar vreemd was. Eenmaal buiten stelde je voor ergens te gaan lunchen. De dag was nog jong en zo vrij als nu had je je in tijden niet gevoeld.

De waanzinnige is altijd leidend. Het is zijn wereld waar al het andere invasief is. Autonomer wordt het niet, behalve onder brute macht of de hand op oneindige bronnen. Eenzaamheid lijkt kleiner, minder belangrijk.

De zin creëert zichzelf. De poëzie, in oorlog elke dag, overal, altijd. De waarheid laat zich zien, niet raden.

Ziek zijn. Het is een andere staat, een andere sfeer, een andere wereld, een andere werkelijkheid (gestoord, maar kanker ook) De gestoordheid romantiseren is min of meer misdadig. Zoals het toe-eigenen van 'primitieven', het bekeren of voor gek verklaren (vice versa)

Maar stamelen is communiceren

ik kijk

Schilderen is communiceren (poep aan de muur)

jij zij

Liegen is communiceren

hij mij

De gek is de gek

De heilige is de heilige

De postbode de postbode

Wij zijn wij, alles tegelijk op in elkaar overlopende tijdseenheden, wandelend van het grote niets af...

Ik ben ik, altijd tot niet meer

Alles in het grote niets, tot...

Nerval et l'Autre

HET GROTE NIETS

Toen de huizen hoger waren, in straten nog, voelde hij zich doelbewust. Ook toen was zijn tijd niet heilig, zoals hij er nu nog vrij onnauwkeurig mee omgaat, het concentreren minder dan tijdelijk een wilsconstructie zonder externe ondersteuning. Toch is er veel veranderd, de breuk indachtig. De gedwongen, al dan niet fysieke beperkingen van verlies hebben in ieder geval zijn universele natuurwetten bijgesteld. Let op. In die alleenstaande laagbouw nu stelt hij zich mensen voor die her en der op aarde zich het hoofd breken over vragen waarvan ze weten dat ze het antwoord schuldig moeten blijven. Hij proeft de schoonheid daarvan. In zijn langzaam aan schaduw winnende wereldje, waar bijna niets meer te verliezen lijkt, voelt hij de ruimte en de beweging van het gebrek aan houvast. Hij is duizenden keren als kind van huis naar school gefietst, maar kan zich geen dag van opstap tot aankomst herinneren, te vaak bedacht dat hij het met gesloten ogen kon; elke hobbel, elke afslag, elke stop, een keer, duizend keer. Uit algemeenschappen dwingt hij details die hij vermoeden kan, maar geen enkele dinsdag of vijftiende juni. Allemaal verdwenen in arrogante zekerheden.

MYSTERIEUS INTERMEZZO (Ambiguiteit)

Dat wat geen ambiguiteit is...

Het toelaten van het niet-weten, het openstaan voor de zee aan onbewustheid (wolk van het niet-weten) waar het bewuste in drijft...

(Ambivalentie is tartend (die woorden allemaal!) en heeft versimpeling nodig om verstaanbaar te worden gemaakt, omgebracht te worden, verkruid tot standpunt. Wat dat voor mij betekent - dat besef - is mistig en te porreus om voor of tegen te strijden. In mij meanderen alle ideeën vanuit alle richtingen alle kanten op. Ik ben tegen misdadigen vereenvoudiging. **Joh.** Tegen religieus idealisme. **Menneke.** Tegen monetair cynisme. **Tuurlijk.** Maar dapper ben ik niet. Als iets dagelijks op - altijd - agressieve wijze een greep naar de macht doet, verzet ik mij dan? Ook zonder een (eigen) morele leefregel?)

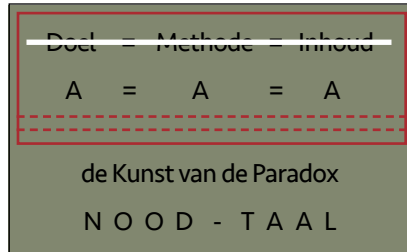
Aún aprendo

Hij heeft nog nooit gebeden. Als hij naar zijn werk staart, dan ontstaan er onmiskenbaar fenomenen die zoiets als middeleeuwse, alchemistische mystiek invoelbaar maken. Dat begint anders, met de potloodstrepen die de lijnen weer moeten geven die er in de werkelijkheid niet zijn, maar die van lieverlee zo toch de blik mogelijk maken. Als handen in een grot, nog voor god, zo stelt hij zich graag voor. En als het later en daarna lang genoeg stil blijft en er zo min mogelijk is veranderd, dan ontluiken er impulsgewijs verschijnselen die een mens tot vreemde incantaties kunnen leiden. Tenminste, zolang hij zijn rudimentaire behoefte tot communiceren niet in bedwang weet te houden. Zelfs als hij het sluiten van de deur niet meetelt, nog is nietsdoen onhaalbaar.

Meer bomen lijken zich te hebben gegroepeerd rond zijn zo op het oog krimpde huisje. En buiten de wind regent het nu al dagen. Wat toch gedaan moest worden is maar ten dele gedaan, er is geen gebrek en het is net twee uur geweest. Hij heeft geen haast gemaakt en toch nog een lange dag voor zich. Niets hier rekt het daglicht, zelfs de kaars is nog kaars. Het verlangen naar duisternis maakt dat het geluid van buiten toeneemt. Hij luistert naar de tijd en schiet in de lach.

(“De hoogste vorm van omgaan met god
is niet voor nieuwsgierige intellectuelen weggelegd.”)

*De gaten die het onbewuste al dan niet in
het bewuste slaat, wrikt, vreet ---
Of het geweld dat het bewuste moet aan-
wenden om het onbewuste te ontwapenen,
te ridiculiseren, te ontschamen, te incorpo-
reren ---*

Postmodernisme | Post-truth

*Alle ideeën bestaan en evolueren uit bruikbare elementen,
altijd als creatieve samenstelling. Die ideeën ontstaan binnen
een al dan niet eenduidige sfeer; filosofie, politiek, artistiek et
cetera. Een idee wordt geweld aangedaan wanneer het zonder
meer van de ene sfeer naar de andere wordt gedacht. Het
kan, maar gewelddadig is het. Een idee begrijpen is bewust zijn
van de elementen waaruit ze ontstaan is en hoe ze samen
bestaan in - allereerst - de eigen sfeer (voor het wordt aange-
wend). Maar alles is permeabel.*

*Of / Of
Al / Nog*

P E N N E A D E L L

Dat wat aan blauwe lucht rest beperkt het zicht dat de zwarte vogels illustreren. Wijzend naar een vroege maan zei je dat we pas lang na zonsondergang onderdeel worden van iets waarvan we volgens jou moesten begrijpen dat het kleiner was dan onze verbeelding. Aan hem is dit nog niet besteed en daar heeft zijn vertrek tot nu toe niets aan kunnen veranderen. Hij had gehoopt dat het alleen zijn een beperking zou gaan betekenen, met als bijvangst een helder zicht op wat werkelijk van belang is. Was. Op zichzelf - hoe misleidend ook misschien - een verklaring. Dus alleen na een overgave zou het universum in hem passen. En dat het ging om verbeeldingsvermogen. Iets waarvan iemand als hij naar eigen vermoeden een veel te groot deel deelt met de hem omringende wereld, hoe klein hij die wereld ook denkt te kunnen maken. Je hebt het hem allemaal misschien twee keer uit proberen te leggen, hetzelfde verhaal met zo'n veertien jaar ertussen. Veel vaker heb je hem gezegd dat hij z'n veters moest strikken of liet je hem kiezen tussen afwassen of afdrogen. Op een dag als deze zou hij om zich heen kunnen kijken om de onzekerheid binnen te laten die dit landschap hem inboezemt. Maar er is dit dak, er zijn middelen en niemand meer die iets van hem verwacht. Dus hij is het, hier. Met water, brood en het ongeduldig wachten op de zonsondergang.

D E D M E A R E I

There are lots of things I don't understand — say, the latest debates over whether neutrinos have mass or the way that Fermat's last theorem was (apparently) proven recently. But from 50 years in this game, I have learned two things: (1) I can ask friends who work in these areas to explain it to me at a level that I can understand, and they can do so, without particular difficulty; (2) if I'm interested, I can proceed to learn more so that I will come to understand it.

On cherche ce qu'on ignore

Now Derrida, Lacan, Lyotard, Kristeva, etc. --- even Foucault, whom I knew and liked, and who was somewhat different from the rest --- write things that I also don't understand, but (1) and (2) don't hold: no one who says they do understand can explain it to me and I haven't a clue as to how to proceed to overcome my failures. That leaves one of two possibilities: (a) some new advance in intellectual life has been made, perhaps some sudden genetic mutation, which has created a form of "theory" that is beyond quantum theory, topology, etc., in depth and profundity; or (b) ... I won't spell it out. **Noam Chomsky**

Violen. Zo veel liever violen dan dat drone-gehannes dat tegenwoordig onder iedere misdaad-scene de voorkeur schijnt te krijgen. Serieuze muziek. Met strijkers en een enkel solo-instrument, dat ene dat zich afzet, opstaat tegen al het andere in. Zo wordt deze dag de vorige als je voor middernacht in slaap valt. Laten we aannemen dat ik dat gisteravond deed. Dan werd het ergens in een droom vandaag. Ik weet niet waar of wanneer, maar ik denk gelezen te hebben dat een mens vaker dan eenmaal per nacht droomt en dat het surreële karakter van dé droom bestaat uit het knip-en-plakwerk dat het bewuste van diverse fragmenten uit diverse dromen als een geheel voorstelt bij het ontwaken.

Hoewel het decor min of meer consistent lijkt, weet ik zeker dat ik me twee dromen herinner. Twijfel noch de vaststelling dat alles toch een droom moet zijn geweest is nooit eerder dan nu bij me opgekomen. In de buurt van een benzinstation bevind ik me in het gezelschap van mensen die ik ken, ik voel, ik weet dat ik ze ken, al kan ik niet zeggen wie het zijn en mensen die ik niet ken. Het is avond en de sfeer is goed, ondanks het or papier toch wat desolate decor. Er wordt gesamenigd gesproken, gelachen en gezongen en we eten en drinken nutze en ships en cola. Ik realiseer me dat het benzinstation in het Westelijk havengebied ligt, een besef dat de mensen open blijkt te identificeren, ik ken ze beter dan gedacht en ik vermoed mooie tijden.

Al vergeet hij keer op keer nu te leven... die amnesie is ontstaan uit (en gebed in) een bijna religieuze onrust die hem overviel toen hij begreep dat een geschiedenis, alle geschiedenis!, alleen op papier kan bestaan. Dat het nu - hoe onbewust hij zich er dan ook van kan zijn - van een wezenlijk andere substantie is dan het voorbije en het komende. De Hoopvollen houden zich in de regel weliswaar opvallend zelfverzekerd verre van het profeteren, over het voorbije zijn ze zo prudent niet. Dat wat was ligt vast in open boeken waar zo af en toe een analogie als opvallend uit wordt gelicht. Maar wat gebeiteld achteraf onmogelijk kon worden onderschat gebeurt zonder terughoudendheid nu opnieuw, om morgen in de analyses weer tot verbijsterende geschiedenis te worden verklaard. Zijn ademhaling is versnelt. Zenuwachtig wrijft hij met vlakke hand het papier schoon. We leven nu eenmaal allemaal in de wieg van Nabokov, omgeven door de dood natuurlijk, die sereen, in absolute afwezigheid weet dat hij altijd was en altijd zal zijn. Natuurlijk. Het is een tegen elkaar wegstrepen, tot een heraclitisch bravourige stilte. Maar zo zwart op wit oogt het toch heel anders dan zwijgen.

identificeren. Dan lijkt het tankstation verder weg, maar nog in zicht als het ware. Ik ben nog niet alleen maar met een iets kleiner clubje, even gearmeerd maar enkelen zijn zonder spoor en zonder gevolgen verdwenen. Dan wordt er een ruzzak van een kind door onder kinderen over een hek gezoid, zodat het kind er niet meer bij kan. Er is verdriet nu een konsternatie, protesten van mijn studie richting de kinderen. Een van hen, een opmerkelijk klein maar wat niet bestaan kan, wat door er met ragdunnen lijntjes bijna werd, maar nooit... heeft gevat in precies zoveel structuren als zijn begrensde verstand 't hem toestaat nadat de natuur in hem de extra hersenhelm had ontwikkeld en het zelfherkende ik zichzelf noodzakelijkerwijs los van haar organiseerde... Alleen de aanraking, de kus van je moeder, je vriend zonder enige spanning, voor altijd voorbij. Ook. Ik schrijf zo slecht omdat er eigenlijk niets om over te schrijven is. Er is polariteit, geen spanning, geen mogelijkheden en derhalve geen keuze. Er is altijd een keuze. Ik schrijf zo slecht omdat alles wat zich tegenover dit leven bevindt onmogelijk alles is, dat er de lafheid van de waargenomen op het spekte zaten. Dit is het. Dit is de realiteit, een realiteit die me alle vrijheid laat te zijn wie ik kan zijn, alleen. En maar blijven schrijven, totdat het blad vol is. Einde bestaan op zolder. Het dilemma van niets, dilemma van het waardeloze, de verloren waarde. Ernst en zwaarte versus kunst en de troost, van de hand van de helden. Misschien meer, misschien minder, misschien op de laatste haken waaraan dat leven hangt. Dagen

Het graf en de hemel zijn even 'waar' in de levende geest.

(het Niets tegenover 'het volgen van de sporen van het leven tot in de dood'

-Jung-)

ILLUSIE

symbolen

VERBEEELDING

de perceptie van de realiteit

VERGISSING

de wil, de hoop, de overtuiging

leugens

het symbool kan het mythische bewust maken

het symbool

DE MYTHE

het symbool heeft geen betekenis, het symbool heeft zin (meaning <> sence)

het legt niets uit, het bewijst niets, maar wijst

Er is geen wereld 'achter' de ervaarbare wereld, er is alleen onze rationaliteit die 'voor' de werkelijkheid hangt.

Zicht op de ervaarbare wereld ontstaat door het op- en optrekken van dat 'rationaliteitsgordijn'.

De wind trekt verder aan rond zijn hutje vol woorden. Hij sluit wat luik is, luistert naar de bomen en drinkt wat, dan nog wat als langzaam het gevoel binnensijpelt dat de tijd precies het juiste ritme lijkt te hebben gevonden. Precies. De zon moet nog lichtjaren, terwijl de kern van de kern steeds stilliger leeg zal blijken, geen kern zelfs, hoezeer ze ook in elkaar blijven duiken. Bij benadering is de meest accurate plaatsbepaling en het enige boven hem moet dan maar verklaren waarom het hier beneden tot hem gekomen is. Hij noteert; 'De tijd zal het leren'.

Zijn is alles tegelijk, overlopend difuus, processen in alle richtingen, jam in mohair, ononderscheiden. De greep ontstaat op gisteren en de ordening scheidt de verwachting. Het noodlot kan nu en zweeft boven de verborgen volgende dag. Tasten. Hopen. Vrezen. Vol onkenbare zekerheden op weg, het vormloze herkenbaar gedacht. **Feitelijk is het hele bestaan een woud vol symbolen en magisch denken de norm. Ook als god allang ten grave is gedragen.**

Hoe verhoudt het mysterie zich tot het dagelijkse?

“Het brein is voortdurend bezig aan de hand van zintuiglijke indrukken zo goed mogelijk te anticiperen op de wereld”

het OBJECT conformeert zich aan het SUBJECT

“wie niet voortdurend naar zichzelf op zoek is, wie zichzelf andere doelen stelt dan zijn eigen grenzen te bereiken, is geen dichter”

Animisme

(Latijn anima = 'geest', 'ziel') is het filosofisch, religieus of spiritueel concept waarbij zielen of geesten niet alleen bestaan in mensen en dieren, maar ook in planten, stenen of natuurlijke fenomenen zoals donder en geografische zoals bergen en rivieren. Animisme wijst verder ook bezieling toe aan abstracte concepten zoals woorden, eigennamen of metaforen uit de mythologie.

Op het midden van je leven, verdwaald of niet... al dat enthousiasme. En al die gedachten die vanuit de vroegste vroegte tot je door kunnen dringen, waarschuwend stemmen -maak je niet te druk, maar let op- stemmen van zij die vlak voor het einde een balans op maakte en daar een of twee conclusies aan dachten of hoopten te kunnen verbinden. Maak je niet druk. Let op. Aandacht, niets dan aandacht, al was het voor het constante falen. Meededogen en aandacht. Of meer meededogen uit aandacht. Maar doof. Onoplettend. En dat kun je dan wel verdwaald noemen, maar da's natuurlijk zelfoverschatting. Enthousiaste grootspraak.

Zolang hij zich kan heugen is er die zo stille leegte na een over een onvaste periode aangegroeid en dan plotseling losschietend inzicht. Hij vermoedt een natuurwet. Die leegte zal er vast altijd geweest zijn. Misschien is het ook helemaal geen tegenstelling, geen oppositioneel gegeven, maar een volledig non-duaal fenomeen. Inzichtsleegte. Vanaf het moment dat het hem is gaan opvallen was er eerst verwondering, toen nieuwsgierigheid, daarna kwam de teleurstelling en tenslotte een soort acceptatie, een laatste stadium dat hij tot op de dag van vandaag uit de sfeer van verveling probeert te denken. Het is het belastingsadvies dat bij vrolijk zonlicht wordt gegeven na een nacht lang zwoegen op dichte poëzie. Hij dateert zijn gedachten en meet de vervaldatum per levensbevestigend lemma; liefde houdt beter dan vertrouwen, vermoedens veel beter dan zekerheden, ervaren langer dan verzinnen.

De mens vraagt waarom hij leeft alsof hij recht heeft op een uitleg.

Maar de mens is te klein een onderdeel van een Totaal...

Waarom bestaat de baksteen in een fusiereactor?

ONVERKLAARBAARHEID
ERVAREN VOOR VERKLAREN

BEVATTEN
ANALYSEREN

deeltjes van het onkenbare
stukje bij beetje verklaard ---

CITAAT

“Mythe is DUS al wat zich op een
bepaald moment aandient als
voortalig, irrationeel, onbepaald
en vraagt om verwoording, ver-
heldering, bepaling.”

(“De mythos heeft in wezen behoefte aan de logos,
streeft in de mens instinctief naar bewustzijn.”)

DENK!

NOOIT - IETS - VOOR - DE - EERSTE - KEER - ZIEN
das ding an sig

Alles is er al (vanuit...? Het onbewust kinderlijke?
Het collectieve? En, en, en...) en zo wordt de
wereld (vaag) herinnert, er wordt herkend
maar niet direct begrepen.

Vanuit het mysterie ontstaat de mythe, de
mythe toont het individu een manier om met
het mysterie om te gaan. (Hoe te leven?)

denk ik

Of het maken van iets dat niet kan bestaan. Zoals je een tijdmachine bouwt voor een film. Met lichtjes en schermpjes, bewegende dingen en dan via een script en spel en licht, montage en soundtrack doen alsof er door de tijd gereisd wordt. Zou dat een metafoor voor iets kunnen zijn? Hij vraagt het oom Ludo en die vertelt hem het verhaal van de ontmoeting tussen Arthur Conan Doyle en de nichtjes Elsie Wright en Frances Griffiths, over dat kleine huis in Cefalù en over Boltzmann. ‘... ik geloof dat ‘t vroeger idealisme werd genoemd, maar als je in het onbewuste van veel wiskundigen zou kunnen kijken, dan zul je zien dat ze natuúrlijk geloven in een sfeer van perfecte ideeën. Zouden ze dat niet doen, dan was al hun werk voor niets..’

Pavese stelt: Niets is weerzinwekkender dan de kunstenaar of de politicus die in koelen bloede speelt met zijn mysterieuze irrationaliteit. (Blut und Boden)

Men moet zich losmaken van ALLES om ALLES te benaderen. Het profane en het heilige zijn te onderscheiden, maar niet te scheiden.

VAN ALLES ---> TOT ALLES

(ALLES is het woord van de gek ALTIJD)

Terzijde; hoe verhoudt het mysterie zich tot Oorzaak <> Gevolg? Het mysterie is, en de gevolgen die dat zijn mogelijk hebben gemaakt, hebben geen invloed op het mysterie. Het is de Onbewogen Beweger. (Dat zal de reden zijn dat het mysterie een te ambiëren status heeft, daar het losgeweekt van de gevolgen onverantwoordelijk kan blijven. Ideaal voor politici, medialui en kunstenaars. O, en de Katholieke kerk natuurlijk)

(Het mysterie ben ik natuurlijk. Onkenbaar, omcirkelend benaderbaar, maar onbereikbaar (Het Slot)--- In het hart van ieders bestaan, als een zwart gat in elk melkwegstelsel, ligt het mysterie van het zelf ('de kern is leeg'). Dat te onderzoeken is een religieuze daad, mits men dat doet vanuit een besef van het Absolute.

Paradoxalerwijs (steeds weer): vanuit het duister proberen een weg te denken; wat behelst het mysterie? De openingen, dagenraad, langzaam optrekkende nevels van eerste noties, verbindingen, lijnen ontward... om dan, op het moment dat 't allemaal tot een punt opgeklaard schijnt te worden, verduistert alles tot het volledige, ondoorzichtig, tot dat waar het begon. Het mysterie ben je zelf, even duister als ALLES ALTIJD)

Het is niet dat het allemaal niet uniek is. Het heeft er alle schijn van dat hij een verontschuldiging neer pent, maar de droedels en dit ene statement op het afgescheurde stuk karton van een crueslipak vindt via geen enveloppe een uitweg. Hij moet weer glimlachen. Alsof het geen excuus kán zijn, alleen omdat het geen doel heeft. Zijn ogen, zijn handen, zijn pen, om een of andere reden. Hij stelt zich de vermoeide, de geïrriteerde ogen voor, mocht het toevallig wel een doel hebben. Dan vraagt hij zich - samen met de afgewende ogen - af hoe lang en hoe ver iemand in alleen zichzelf kan dwalen voordat hij het spoor bijster zal zijn.

VOORSPELLINGSMACHINE

VERANDERING IS ONVERENIGBAAR MET VOLMAAKTHEID

Als er - in een context van ontwikkeling van de perceptie - sprake is van het mysterie, kan het hoogstens een geheim zijn.

Met andere woorden; het mysterie staat los van verandering.

Het mysterie is volkomen, of niet.

Het, iets, begint met een steen in de vijver. Ergens op de bodem ligt de bron, maar wij vinden plaats voor onszelf in de steeds verder verwijderde, steeds meer vervagende rimpels aan het oppervlak. Meedoen, onderdeel zijn is belangrijk. Maar omdat we te licht zijn, kennen we geen notie van diepte. Gewicht ontstaat in het besef van en de verantwoordelijkheid voor het eigenste eigene, dat wat jou hier een durende plaats geeft. Moed creëert gewicht ---

De kindertijd als basis voor het onbewuste? Ook dat lijkt een wat romantische notie. Het collectieve voelt plausibel (je weet niets). Maar ja, het kind is instinctief, vol spanning voor het magisch mogelijke, voelend natuurlijk zoveel meer dan wetend. Dat, wat in tijd hand over hand het stuur bepaald, dan de richting en dan de middelen tot de overhand. Veiliger, stilliger, sterieler, schralen...

...it takes all the running you can do, to keep in the same place.

OPNAME VIER

IMAGE

Duisternis zonder kader, zonder ruimte. een soortgelijke ontstaansvoorwaar-
Geen tijd, dus geen beweging. Geen delijke reeks aanleggen: geslacht,
getuigen. Niets. Pas aan het eind wordt ouders, geboorteplaats, gezin, waarvan
duidelijk wat het eerste moet zijn om tot elk onderdeel op zich weer staat voor een
zijn te komen. Pas toen het was, scheidt reeks te min of meer te determineren
het. Pas nu -na dit alles- moet het zachte elementen. De relatie tussen de
ademen beginnen, daarna hoorbaar elementen onderling en de kruisgewijze
worden. Vanuit het middenrif breidt mogelijkheden maken de variaties al
het zich langzaam uit tot een punt, lijn, snel onbepert en die specifieke mens
vlak tot een bal die de randen van het onkenbaar. Die specifieke mens is
uitdijen najaagt. In het hier en nu wordt misschien in wezen onvrijwillig geneigd
men - hoe overweldigd en overweldigend tot allerlei systemen ter verlichting van
ook, en afhankelijk van de maat van de het frêle bouwwerk dat hem vormt,
maas - omringd door een eindig aantal een bouwwerk bovendien dat constant
fenomenen. Deze fenomenen zijn onder invloed staat van externe fysische
met elkaar een tijdelijk resultaat van en interne psychische processen,
een voortgaand proces van selectie en eigen aan hem, ouder dan hem. In
raffinage. Een sfeer vol elementen en vertrouwen spaar ik mijn over-wegingen
relaties, variaties van een naar het verleden en verklaringen. En nadat ik zo mijn
toe steeds kleiner wordende familie van lijsten had opgesteld bedacht ik dat
oervormen, eindigend in dat ene moment, ik mijn dromen zou moeten noteren,
dat ene moment na niets (een niets voor op zoek naar onvervreemdbaar eigen
alles in meervoud wellicht). Dan tijd en ideeën, los van tweedehands verhalen.
materie, leven, mens, tijd materie leven Maar al na enkele notities verlies ik mijn
mens waaruit de specifieke mens. Ik. belangstelling. Er was niets persoonlijks
Denkend aan dat laatste - die specifieke aan de droombeelden. Zelfs mijn herin-
mens - kan men zonder veel problemen neringen moet ik delen.

“Als twee dingen bij associatie in ons hoofd aan elkaar verbonden
worden, dan vermoeden we een fysiek, causaal verband.”

Controle. Orde.

MAGISCH
DENKEN

‘En dan keert hij zich af van alles wat hij daarvoor gedaan heeft. De magie is ineens niks meer, de alchemie is ineens niks meer, niks is niks meer. Hij heeft de absolute waarheid gewoon niet gevonden. Dat zegt ‘ie.’ Lange pauze. Dan de reactie; ‘Hij is teleurgesteld ja...’ Hij spoelt de opname terug en speelt ‘m nogmaals af. En nog eens, en nog eens om de gapende kloof te voelen die er tussen al deze fenomenen groeit. De dode dichter, de levende dichter, de journaliste en hij in een atoommodel met de waarheid als kern. De leegte is de leegte van de weigering (de dode dichter), de leegte van het onvermogen te accepteren dat tekenend is voor de minderbedeelden (de levende dichter), de leegte van de behoefte aan verhalen (de journaliste) en het vacuüm waarin hij onvermijdelijk steeds verder oplost.

je kunt al het magisch denken tenietdoen,
maar dan zul je ook onder ogen moeten zien dat je bijna niets weet
(wat weet je wel? zeker?)

dat ik - ook los van mij - niets anders kan zijn
dat mijn lichaam sterft zonder vocht
en - later - zonder voeding
dat iets zichtbaar is of niet
omdat het licht ontbreekt
omdat het buiten de sfeer van de
sensaties rondom mij ligt
hoorbaar, tastbaar, te proeven, zolang mijn
lichaam daartoe de mogelijkheden biedt
dat niets beweegt bij $-273,15^{\circ}\text{C}$
waarbij C moet worden aangenomen zoals
elk ander woord in deze zin...

----- ? -----

de vriendelijke magie...

A) de wet van contact/doorgifte, zoals de piano van John Lennon
of de toiletbril van een zieke...

B) de wet van overeenkomst, zoals voodoo-dolls of walnoten
eten om slimmer te worden of koppige Rammen...

welwillendheid | *paniek*

Water over een akker sproeien... "De mens lijkt bij bijna alles wat hij
onderneemt te verwachten dat oorzaken gelijksoortige gevolgen hebben,
ook wanneer oorzaak en gevolg alleen in abstracte zin op elkaar lijken"...

De wind drukt de bomen nog dichter op elkaar en breekt de takken af die ratelen over de schuine vlakken van het dak. Het verwacht niets. Net zo min als de rivier buiten haar oevers, de vulkaanuitbarsting, de aardverschuiving. 'Het vernietigt niets. Het zijn allemaal herschikkingen binnen een orde die alleen zij 'chaos' noemen, omdat het zich onttrekt aan de talenten die ze zichzelf aanmeten', zegt hij stellig, terwijl hij een appel schilt. Het woord alleen al. Oom Ludo vertelt hem over de temporaal-pariëtale junctie. Betoverend moet het zijn om betoverd te kunnen worden, maar het begrip op zichzelf zegt natuurlijk niets. Zo fanatiek is de mens en zo eenvoudig de wereld, dat elke aantasting wel een belediging moet zijn. Terwijl de stukken appel in zijn droge mond kraken als de luiken in de wind, prakkiseerd hij in de om antwoord vragende stilte over een eigen bijvoegelijk naamwoord bij zijn onherroepelijk naderende singulariteit.

kali-yuga

Markies de Sade	t	Yamantaka Eye
Kristin Hayter	h	Aleister Crowley
H.P. Lovecraft	e	Xandra Metcalfe
Lars von Trier	Hid	Hermann Nitsch
Rosaleen Norton	i	Peter Christopherson
G.G. Allin	m	Francis Bacon
Shirley Jackson	p	Galina Ustvolskaya
Li Chao	p	Arthur Machen
Richard Kern	o	Comte de Lautréamont
Franz Kafka	f	Genesis P. Orridge
Mikael Nilsson	t	Meatsleep
Hideo Nakakta	h	Jonathan Littell
Edgar Allan Poe	e	Teresa Margolles
Francisco Goya	e	
Stanley Kubrick	T=	$\frac{hc^3}{8\pi Gk_B M}$
Georges Bataille	p	
David Tibet	e	Steven Stapleton
David Lynch	r	Amagatsu Ushio
Robert Helpmann	v	Kristian E. Espedal
	e	Koji Suzuki
Joel-Peter Witkin	r	Sally Mann
	s	
Kenneth Anger	e	

Nu de verklaring voor elk geheim voor het grijpen ligt, ontstaat er langzaam meer ruimte voor zijn meest onvervreemdbaar eigen waanzin. Oom Ludo heeft hem nog lang geplaagd met de benoembaarheid van zijn dwalingen, maar die tijd is wel voorbij. Het mysterie is het eeuwige enkelvoud voor het vele dat hem ontgaat en er zijn nog niet genoeg woorden die hem in dit bos voor de geest komen, uit de mond vallen. De dieren schrikken er niet meer van. De dieren niet.

Dat iets niet echt kan zijn (echt niet kan zijn), maakt het niet minder waar. Omdat je er in gelooft. Maar dan houdt alles op, in ieder geval dit... Metafoorthherapie. Inwijding. Het tellen van voetstappen. Zoeken naar het nummer 77 in nummerborden. Het aanraken van de boeken van Carol Drinkwater. Het kussen van iets dierbaars voor je het weggooit, als dankbetuiging. Angst na het zien van een griezelige film. Geen *on-topic*

*... niemand zal ooit ook maar het geringste overhouden van iets
wat men alleen kan gewaarworden zolang men er onbekend mee is. (MB)*

realistische artikelen lezen over ziekten of kwalen als mensen om je heen daar een wellicht last van kunnen gaan hebben, als om het niet uit te lokken. Het getal 111. (Je zou er poëzie van moeten maken als het dat al niet was.) Toch weer meedoen aan de loterij...

Het Kind in het Heel-Al

(het begin(t) van alles)

Als alles nog bezielt is, primitief noodzakelijk, de droom naast de dag, kennen en on-kennen, zo gewoon als maar kan.

Maar alles corresponderend even zwaar, het metaforen-woud dat niets duidelijk maakt (zo gewoon als maar kan), levender dan ooit. Symbolen, mythen, sprookjes. Wat de taal vermag en allengs zal verliezen. Niets nog als-of.

Als engelen, zoals engelen moeten cirkelen, altijd dichtbij het geluid van veren vleugels en dat wat ze dragen. Ook de zwarte vogels niet, die rustig op hun takken het verschil tussen waan en werkelijkheid niet willen weten. Met zijn hoofd op een gewone steen in dit bos - altijd halverwege - slaapt hij in en werpt er zich stap voor stap een hoogte op. Onderaan, dicht op de aarde, sloffen en zwoegen de oudste engelen rond. Kindertijd, onschuldig misschien, maar al het waardevolle nog in de Anderen. De liedjes die ze zachtjes zingen, de op goed geluk geleende beelden en woorden nemen langzaam de vorm aan van het kind. Boven die oudjes, iets soepeler maar met de ladder nog als steun, geestdriftige geesten, de tong al voller dan alleen zoet, zout, zuur en bitter. Mimicri natuurlijk, en veel beweging zit er nog niet in, voorzichtig, bang de ondersten iets aan te doen. Ze zijn het doelwit van de spot van voorbij wervelende gestalten vanuit hoger gelegen regionen. De sfeer raakt vervuld van ruiger kolken, van flarden, vonken en half-affe vormen die luidkeels grote woorden dragen en schokkende beelden over elkaar uitgieten. Er wordt geschmierd, gepaard, gestolen, gepaaid, gegooid en gestoken en veel wordt uit de knoop geslingerd. Hoger lijkt er zich iets te centreren tot een trechter waarlangs vastere vormen de rust doen toenemen. Deze wezens lijken op elkaar, ontwijken elkaar, met op de soepel ogende lijven getaande koppen vol gemoedelijke instemming. Het zweven vertraagd, de treden vervagen, klimmen wordt de sprong in een leegte waar het geluk van dromen schuilt. Zo boven, zo beneden waar het kenbare gewicht van zijn hoofd op de steen een tere samenhang onmogelijk heeft gemaakt.

Het zit allemaal in zijn hoofd... Jij wilt verantwoording. Je wilt dat hij toegeeft dat hij nooit enig idee heeft gehad, dat al die grote woorden geleende woorden waren en er geen enkel beeld werkelijk vanuit een eerlijk eigen verlangen kwam. Dat hij altijd gedaan heeft wat er van hem gevraagd werd terwijl er niemand, niemand, niemand was die het de moeite waard vond om hem ook maar iets te vragen. Op zo'n onbeschrijfelijk naïeve manier bang overbodig te zijn. Alleen door er te zijn heb je hem van zijn pad gebracht, heb je hem laten voelen hoezeer hij het talent voor de kunsten miste, heb je zijn kunstenaarschap onmogelijk gemaakt. En wat je ook gezegd hebt, wat je ook maar had kunnen zeggen, het had niets uitgemaakt. Zijn onwil om te luisteren naar dat wat je wel - zo vaak, zo zacht - gezegd hebt, is de motor van zijn bestaan geweest. Elke aanklacht die door zijn hoofd schiet is een op afstand houden van het werkelijke, van dat wat achter alle ideeën gewoon is en wat je hem zo vaak hebt toegewenst.

HET BEGRIJPelijke BEGRIJpen IS SERENITEIT

HET ONBEGRIJPelijke BEGRIJpen IS MACHT

HET BEGRIJPelijke NIET BEGRIJpen IS AFSCHUW

HET ONBEGRIJPelijke NIET BEGRIJpen IS VERLICHTING

[MC]

MYTHOS STREEFT NAAR LOGOS

KIND	VOLWASSEN
irrationeel	rationeel
gevoel	verstand
vermoeden	kennis
stom	woord
absoluut	afgeleide
verbeelding	vaststelling
mysterie	vertaling

(sunk cost fallacy)

Pavese wil leren het sacrale en profane te onderscheiden, zonder ze te scheiden. Het irrationele, het immense reservoir van de geest, zoals de mythe het reservoir van de mensheid is.

Het kind leeft, beleefd de wereld in eerste instantie. Dan leert het emperisch, er worden woorden voor de beleving geschoven, er wordt begrepen. Maar die eerste, abstracte periode, waarin alles als onbekend, vreemd, beangstigend, overweldigend, fascinerend, betoverend op het individu (het kind) overkomt, binnenkomt, vormt voor altijd het fundament waarop wij bestaan (*)

Maar hij beweegt niet. Er straalt geen licht of warmte uit het weinige vuur dat hij nog aanwendt. Het uitzicht is beschreven, het raam een afbeelding. Geen voedsel wordt verteerd en elke gedachte staat zwart op wit, nog voor het een gedachte kan worden. En toch is hij wakker. Hij zou willen roken. Waarom ook niet? Dus zo ligt hij op zijn rug, het laken en een deken zo half-en-half over zijn naakte lichaam en rookt hij een sigaret. Voor zolang het duurt, of steeds weer, of tot een bericht in een krant - over een tragisch ongeval waar al zo vaak voor is gewaarschuwd - gelezen wordt. De arm gestrekt, de knik in de elleboog, de hand aan de mond; een camerabeweging. En toch... dat eeuwige geklepper.

Het symbool is de concretisering van de mythe. Via het concrete symbool krijgen wij toegang tot de onmetelijke mythe. Een bewustwording van een onbewuste aanwezigheid.

(*) Is er een pad terug? Of, is het geen gebied maar een immer aanwezige sfeer waarvoor de gevoeligheid steeds verder afneemt?

Ik bevond mij in het voorgeborchte waarin je nog in de wereld leeft, doch verstoken van het mechanisme om de werkelijkheid te bekrachtigen, alsof je over een eenvormige ijslaag liep zonder de stem te horen die je voortdurend inluistert: ja, loop maar verder, het ijs is stevig, alles is ok, het houdt, er kan je niets monsertlijks of onlogisch overkomen. Hoe zouden we kunnen geloven in de fictie van de werkelijkheid zonder deze instantie, zonder de commissie die goedkeurt en stempelt, die getuigenis aflegt van en verantwoordelijkheid neemt voor de textuur van iedere muur en ieder tafelkleed, voor iedere buiging en iedere trilling van de stem, voor de vestibulaire sensaties, voor vrieskou en hitte, voor liefde en haat? In de dromen staat de commissie voor de bekrachtiging van de werkelijkheid op van haar doorgezakte stoelen, vertrekt om te gaan lunchen en een sigaretje te roken, en laat ons verbijsterd en vol ongeloof achter op een ijslaag zonder weerstandsattest, waar we ten prooi zijn an de emotie en euforie en afschuw en betovering van een wereld zonder geestelijke bureaucratie van de werkelijkheid. (MC)

S = k. log W

Hij doet nog af en toe en tegen beter weten in zijn best niet te verdwalen (*). Hij hangt touwtjes aan bomen, voor elke route een andere kleur. (Later vond men die ene boom die als door een rupseninvasie in alle kleuren van de regenboog was gesponnen) Hij volgt de rode route het meest zodat deze in de loop der tijd de langste wordt. Dieper in het woud lijkt hij minder met zichzelf te maken te hebben. Met de toenemende verduistering en de veranderende geluiden groeit zijn angst de weg kwijt te raken tot een dierlijke allertheid. Dan beginnen de geuren ook te veranderen en raakt de periferie van zijn blikveld leidend. Zijn voetstappen nemen het tempo van de ademhaling van het woud aan, tot het laatste touwtje. Eerst voorzichtig achterwaarts, tot het punt waar zijn reukvermogen het begeeft, waarop hij zich kan omdraaien en hij zich in snel toenemende mate zijn eigen paniek weer herinnert. Rood is rood is rood.

evolutie binnen de natuurwetten

müssen | sollen

Het (IK) doet wat het doet

stuurt? wordt gestuurd!

(IK toch onmisbaar om wat slecht is te ontwijken, wat goed is na te streven)

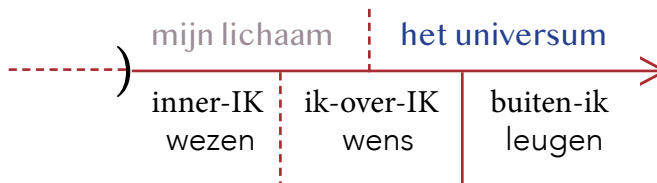
Noodzakelijk IK (suggestie - - - ziel)

(je bent bewustzijn)

Descartes Darwin deeltjes... automatische selectie, zonder doel

“Het zelf is niet geboren en sterft niet. Het komt nergens uit voort en verandert niet in iets anders. Het is vrij van geboorte, dood, groei en verval.”

PLEASE
BE QUIET

Recht boven het huisje schitteren tussen de zwiepende boomtoppen de nog zichtbare sterren. In de boeken die hem resten zoekt hij naar de vorm van de sterrenformatie die iemand ooit Boogschutter heeft genoemd. De kans dat dit kleine venster uitzicht zal bieden op dat specifieke stelsel is nihil. Elke driehoek zou voldoen. In een van de boeken stuit hij op een foto van een handgeschreven tekst die hem het sterrenbeeld doet vergeten. De tekst is belangrijk genoeg om het als manuscript in een gedrukt boek op te nemen. Onverlucht en zonder tussenkomst van een recalcitrante clerk is het gewoon fotografisch opgenomen in een verder uit standaard letters gezet boek. Hij mijmert over die man, alleen op een boot in het midden van de oceaan, en over het kunnen schrijven bij sterrenlicht. Hij is wie hij is en ziet de aard van zijn overtreding. Hij zal alleen stoppen als jij ermee instemt dat de volgende keer wanneer dit spel gespeeld wordt, het zal worden gespeeld volgens de regels die zijn bedacht door zijn grote god, die eindelijk aan zijn zoon niet alleen de ware reden van het spel heeft onthuld, maar ook de waarheid over het einde van het volgende spel dat

Het is zijn geschiedenis die hem redt... In het onvermogen hemzelf los te zien van de gemene gebeurtenissen en hoe eng de manifestaties ook moge lijken, binden ze hem aan zijn eigen bestaan, die zo eigen kleine duiveltjes, waarvan hij diep in zijn hart weet dat hij ze feitelijk wel aan kan. Ook al probeert hij in zijn hoofd te halen dat hij gevaar loopt - het volgens hem generatieve (maar toch echt imaginaire) gevaar gek te worden (vader was niet gek) -; het is allemaal onschuldig, en dus onschadelijk. Net zo onschadelijk als alles wat hij in zijn leven overhoop heeft gehaald, als alles wat hij heeft gemaakt en elke wezenlijke conclusie die hij denkt te hebben kunnen trekken. Alleen de pijn is echt, en dan vooral die pijn die hij anderen in zijn dwaasheid heeft aangedaan.

IRRATIONALITEIT

het woord alleen al

dat waarin de verstandelijke helderheid bestaat

dat waarmee niets bedoeld kan worden

dat waartoe alleen nog de verbeelding rest

dat waaraan het mysterie voorbij gaat

dat wat geen diepte kent en geen licht
(het verstand verlicht alleen zichzelf,
naar binnen toe)

UITVINDEN

wiskunde

dat wat ~~zich~~ tussen zintuigelijkheid en
verstand in ~~begeeft~~ ligt **nee nee nee**

ONTDEKKEN

Amerika

het mysterie ligt buiten ons of is ons
(sinds we rationeel zijn geworden...
denken te zijn geworden)

De ziel bevindt zich daar waar het bewuste zich bewust wordt
van het onbewuste, het onbewuste zich bewust wordt van
zichzelf. (C)

De ziel eigent zich het oeroude van het onbewuste toe en
brengt via de verbeelding het bewuste n beroering.

Intuïtie

Illusie

Inzicht

Ben ik op het oneindige betrokken? Of niet?

(de onzin neemt zo toe)

Op weer een andere dag wandelt oom Ludo met een man om het kleine huisje. Bij gelegenheid stoppen ze opdat oom Ludo de man het ene of het andere aan kan wijzen... het heeft er alle schijn van dat hij de man iets probeert uit te leggen. Zo ook als ze voor de vierde keer bij het grote raam komen. Oom Ludo wijst nu direct naar hem, terwijl hij met z'n langs zijn lichaam hangende rechterhand korte bewegingen achterwaarts maakt. Het is stil in de kamer. Aan tafel blijft hij in dubio met zijn beide handen op het blad zitten. Hij zou aan zijn gele route willen werken, maar oom Ludo heeft de sleutel. Met een nonchalance die de beide heren buiten moet overtuigen van iets anders, staat hij op om naar de keuken te gaan. De man naast oom Ludo lijkt iets te willen, maar wordt tegengehouden. Zich realiserend dat hem in de keuken nog een raam wacht, wijkt hij uit naar het toilet. Om het getik tegen het raam te overstemmen trekt hij door zodra de stortbak weer gevuld is.

$$\Delta x \Delta p \geq \frac{h}{4\pi}$$

"Alles

verschilt altijd van dat wat men verwacht of wat men zich ervan voorstelt. Elk ongeluk zou te vermijden zijn als men in staat was het zich in zijn mogelijke totaliteit voor te stellen."

Niet in staat te zijn (nooit meer) mythisch de mythe te raken, of in je schrijven mystiek te zijn, omdat er geen connectie meer is met de oergrond, de bron.

De totaal losgeslagen, zwevende, verloren mens, de volledige eenzaamheid waarvan hij zich maar zeer langzaam, maar zeer zeker bewust wordt.

SH
0
¬Bew(⊥)

+ 1

de mythe van zekerheid

(Alleen nog kunnen luisteren en spreken in de wereld van de literatuur, het universum van de bibliotheek... Borges)

Er is geen weg terug want er is niets om naar terug te gaan. De melancholie van de immigrant kent nog een vaderland dat achter hem ligt (in tijd) maar dat (al was het mythisch) nog bestaat.

'Hij' is losgekomen van alles wat achter hem is verdwenen (vader was niet gek... vader bestaat niet)

(Maar als alles, dan richting, een begin...
en het begin van alles is overal; het Orakel...)

"Alles verschilt altijd van dat wat men verwacht of wat men zich ervan voorstelt. Elk ongeluk zou te vermijden zijn als men in staat was het zich in zijn mogelijke totaliteit voor te stellen."

ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

Er kan geen sprake zijn van laatste dagen als er geen onderscheid meer is tussen de donkere en de lichtere periodes. Er is nog tijd. In egaal licht doet hij weinig, handelt hij steeds minder. Zijn zin en gevoel voor noodzaak lijken beetje bij beetje een stadium van maximale entropie te bereiken, waarbij zijn geweten natuurlijk achterblijft. Hij ervaart een schuld tegenover jou als een waarheid die niet bewezen kan worden. Buiten tuigt hij vaak schaterlachend zijn koortsboom op, misschien in de hoop om zo in bijgeloof zijn redelijkheid te conserveren, maar ondertussen zijn ook de boswezens hun schichtigheid kwijtgeraakt. Er is een waarschuwend lijstje van oom Ludo, maar het gevoel is wederzijds.

(#) Ik zal u een ander, wonderlijker avontuur vertellen...

ONBEGRIJPELIJK | ONUITSPREKELIJK

DE NUMINEUZE ERVARING

De Oerervaring spreekt tot de verbeelding (Verbeelding)
(onmogelijk uit te spreken) en uit zich in symbolen en rituelen

Het Absolute - God - Het Al - Grond van al het Zijnde

Symbolen en rituelen vormen de mythologie, archetypen,
(beeld-) verhalen...

DOGMA'S ('verharde symbolen')

Volgt het besef dat het zelfgeschapen is...

Volgt bevrijding ---> 'God is dood!

Volgt Nietzsche's Dwaas; 'Ik ben te vroeg, mijn tijd is nog
niet gekomen. Deze kolossale gebeurtenis is nog maar
net begonnen, ze is nog niet tot de oren van de mensen
doorgedrongen!'

POSTMODERNORAMA

VERSPLINTERD | STUURLOOS

'zo Boven zo Beneden' wordt

(licht) geen boven & geen beneden (compost)

PSYCHONOMIE

(> Artificial intelligence)

... ander verhaal...

Hoe verloren hij ook mag zijn, hij begrijpt ergens wel dat er geen weg terug is. Gewoon, omdat er zelfs voorbij de verdwaling niets meer is om naar terug te gaan. Vanaf zijn vroege jeugd heeft hij de boeken verzameld die hem uiteindelijk zouden moeten leiden naar dat ene boek dat hem in een zeskantige cel ten deel zou vallen en dat het sluitstuk zou vormen van zijn queeste naar de universele waarheid. Niks is niks meer. Bladerend in dat ene boek dat rest vangen zijn ogen slechts her en der herkenbare woorden. Zo kan het waar zijn dat er maar één boek het ultieme zou zijn, maar dat de reden en betekenis ervan altijd vastligt in dat wat een lezer er in herkent (#). Hij zint op wraak, maar ook hierin is hem geen object vergund. God mag weten hoelang hij erover zou doen om dat in te gaan zien. In zijn verlorenheid loopt hij niemand meer voor de voeten en bij het voeren van de vogels geldt zijn oplettendheid al snel iets heel anders.

zoeken naar toegang tot het numineuze
bewuste verbinding met het onbewuste

H O M E O S T A S E E

het herstellen van evenwicht

het samenbrengen van tegenstellingen

---- **mysterium coniunctionis** ----
(complexio oppositorum)

ONBEWUSTE | BEWUSTE

“Want alleen het paradoxale kan de volheid van het leven
bij benadering omvatten’

BIJ BENADERING

Open te staan (open te zijn) voor het tegenstrijdige, los van het geweld van een eenduidig wereldbeeld waarin alles moet overeenstemmen. Het heel-al kan alleen paradoxaal zijn daar ze alles omvat. De moderne mens neigt in alles naar conventies naar cherry picking, verzamelt dat wat past, rijmt en hamert dat tot een kloppend (juist) wereldbeeld...

A M B I G U Ï T E I T

HORROR

DIESEITS
zelfbewust
rationeel
in de wereld

VER-
BEEL-
DING

JENSEITS
onbewust
mythologisch
overall

lux in tenebris lucet,

et tenebrae eam non comprehenderunt

En toch... zelfs in de huivering die hem bevangt bij het denken aan zijn oorsprong... hij is direct vanaf zijn geboorte afgescheiden geraakt. Hoe dat voor anderen zal zijn kan hem niet meer beroeren... Hij is, na negen maanden oorzaak te zijn geweest, de wereld ingeworpen als een afgesloten eenheid die alleen in liefde een idee van verbinding kan nastreven. Hij had de oorzaak van een eigen gevolg kunnen zijn, op het toppunt van zo'n verbinding, maar de huivering heeft hem er zelfs in betere tijden vanaf laten zien. Temeer omdat hij dacht te begrijpen hoe de verpersoonlijking van een dergelijke oorzaak zijn eenzaamheid alleen maar groter zou hebben gemaakt, als toeschouwer van de verdubbelde onthechting en de in tijd toenemende afstand. Nu, aan het eind van zijn bewuste isolement, voelt hij de kou toenemen naarmate hij dieper graaft. De storm is gaan liggen.

the Uncanny Valley

Masahiro Mori

Ⓒ Dat wat dichtbij het menselijke, maar niet menselijk is...

Off
- affiniteit, en het verval daarvan
- beweging, van mechanisch tot ziek

e ONZEKERHEID

het niet-weten (angst)

a ... en onbewust inwisselbaar:

vrees voor wat gevaarlijk is

vrees voor wat afwikt

vrees voor wat ziek is

vrees voor wat dood is

'De dood is een grote wiskundige die de variabelen van een probleem hun exacte waarde geeft.'

(GW)

ambivalentie

de Onvolledigheidsstellingen

COGNITIEVE DISONANTIE

S-I-N-G-U-L-A-R-I-T-E

... ambigüiteit gnostici pareidolie waanzin regre
ad uturum ayin credo quia absurdum patafysic
lici dissolutio puerilisme coincidentia opposit
grand oeuvre das unheimliche omnia in omnibus
abulafia circulatio ein sof psychisi animisme apoc
ryphon mysterium conjunctionis horror vacui ad in
finitum homeostase sublimatio ...

t

Alles wat er nog van je over is, is door hemzelf ontplooit, zoals alles dat zonder tegenspraak dezelfde weg gaat die het in tegenspraak onmogelijk lijkt te kunnen volgen. Je bent zijn laatste houvast, hoe zelfgeschapen ze ook mag zijn en hij heeft je waarschijnlijk tot het einde toe nodig om hem in zijn melancholie tot hemzelf te laten verhouden. Terwijl hij zijn touwtjes aan de takken knoopt, de dieren bijna zijn taal hebben overgenomen en verder wat rest in en uit zijn bewustzijn zwiert, neemt het wit toe. De stilte die het oplevert zal van uitermate korte duur zijn. Het lawaai dat aanstaande is, zal zonder jou zijn... en daarom - eindelijk - ook zonder hem.

EEN SPROOKJE

Een man, die woonde in een huisje kleiner dan dat van Socrates, verborgen in een aanzwellend woud, bewaarde vanaf het moment dat hij een pact met een speelse duivel sloot, angstvallig het stilzwijgen. Hij neuriede, floot, zong bij gelegenheid en hij was alleen, maar zelfs alleen durfde hij het woord niet te richten tot hert of eik. Ook al zouden ze hem niet kunnen verstaan, zijn schroom maakte hem ootmoedig naar alles wat het geval was. Zolang hij het bij melodieën hield, ontliet hij de schaamte genoeg om zich berustend te kunnen richten op zoiets als het zonlicht op zijn huid, de geur van het mos of de optrekkende kou bij het vallen van de avond. Maar bij elk benoemen stakte zijn adem en nam zijn hart een voorsprong op het onvermijdelijke. Hij zou niet hebben kunnen zeggen hoe lang hij hier nu al was.

Opeenkwade dag had zijn geliefde zonder vooraan-kondiging of enige gepaste empathie zijn hart met twee gerichte, kille ingrepen in vier stukken gebroken. De zon had geschenen op die dag als alle andere en toen hij wakker werd lag ze op haar zij naast hem terwijl ze hem wie weet hoe lang al had bekeken, observeerde. In zijn luie, uitgestrekt ontspannen ontwaken wenste hij haar goedmorgen en vroeg hij of ze goed geslapen had. Zij antwoordde dat ze het zat was en dat ze vandaag nog zou vertrekken. Verdwaasd probeerde hij vat te krijgen op iets in dit alles dat zo plotseling alle kanten uit bewoog. Alles om je heen, had zij geschreeuwd, alles om je heen, kijk dan godverdomme, alles om je heen leeft, is waar, bestaat gewoon, gewoon zoals het is. Het was allemaal zijn schuld, zei ze en ze verdween.

In zijn wanhoop verdwaalde hij, sprakeloos niet in staat ook maar de meest eenvoudige woorden te binden aan zijn gevoel en zijn wil haar te overtuigen dat zij zich moest hebben vergist en hem op onmogelijke gronden onrecht aandeed. Hij dwaalde mateloos tot hij in het woud de demon trof die zijn verhaal raadde en hem het woordenrijk gaf, in ruil voor iets dat hij toch niet meer dacht te bezitten. Vanaf die dag dichtte hij de waarheid woorden toe die haar sierde maar haar aan het oog onttrok. Wit werd sneeuw, zwart de nacht en als hij hilde verdronk hij. Alles werd zoals of alsof en zo raakte hij zo afhankelijk van de welwillendheid van alle mensen om hem heen, dat deze hem al snel meden. Eenzaam en vermagerd - want ook de bakker begreep hem niet meer - legde hij zich neer voor de drempel van het huisje, waar in de loop der tijd niemand anders aanspraak op maakte.

En zo leeft hij daar, fluitend naar de vogels, neuriënd aan de stroom, tevreden met zijn bessen, zwijgend, talmend tot een woord weer

Velsen-Zuid, augustus 2023